

மறைசாட்சி ஒரு மகாகாவியம்

(கவிதையில் மறைசாட்சி தேவசகாயம் வரலாறு)

கவிஞர். G. டிலிகுமார்

மறைசாட்சி ஒரு மகாகாவியம்

(கவிதையில் மறைசாட்சி தேவசகாயரம் வரலாறு)

ஆசிரியர்

கவிஞர். G. டிலிகுமார், M.E., M.B.A., A.M.I.E.

தாழக்கன்விளை

முள்ளங்கனாவிளை அஞ்சல்

கன்னியாகுமரி மாவட்டம் - 629 157

E-mail: dili9kavi@gmail.com

நூல் விபரம்

மறைசாட்சி ஒரு மகாகாவியம்

(கவிதையில் மறைசாட்சி தேவசகாயம் வரலாறு)

ஆசிரியர் : G. டிலிகுமார், M.E., MBA., A.M.I.E.
அனல் வெளியீடு : 41
முதல் பதிப்பு : 02-12-2012
படிகள் : 1000
மொழி : தமிழ்
வகை : கவிதை
நூலின் அளவு : 1/8 டெம்மி
தாளின் தன்மை : மேப்லித்தோ 60 GSM
அச்சுக்கோர்வை & பிரிண்ட் பாயிண்ட்
அச்சாக்கம் : நாகர்கோவில்
அட்டைப்படம் : லியோ ராய்
மொத்த பக்கங்கள் : 144
கொடை : ₹ 60

வெளியீடு

அனலகம், தண்ணீர்பந்தல், பாலூர், கருங்கல் - 629157, குமரி மாவட்டம்.

94434 42574

கிடைக்கும் இடங்கள்

திருவள்ளூர் நூல் நிலையம்
13, பெதஸ்தா வணிக வளாகம்
மகளிர் கிறித்தவ கல்லூரி சாலை
நாகர்கோவில் - 629 001
தொடர்பு எண் : 94425 84238

Harizone Institute of
Professional Studies,
Nithiravilai.
Ph: 04651 - 242455

சுமரீய்மணம்

தாங்காத் துயர்தாங்கித் தன்வாழ்வு தானீந்து;
தூங்கா விழியேந்தித் தூபம்போல் தான்தீய்ந்து
பாங்கா யெனைஈன்ற கோவிந்தன் சாரதாவின்
நீங்கா நினைவிற்கே யிது.

குமரி மாவட்டத்தில் நட்டாலம் என்னும் சிற்றூரில் நீலகண்டனாய் 1712 ஏப்ரல் 23-ஆம் நாள் தேவசகாயம்பிள்ளை பிறந்தார். தன் மறை விடுத்து கிறித்தவ மறையைத் தழுவிக்கொண்டதால் மார்த்தாண்ட வர்மா என்னும் அரசனின் கொடுஞ்சிறையில் சிக்கித் தவித்தார். கொடுந்துன்பங்களுக்கு உட்படுத்தப்பட்டு மறைசாட்சியாய் 14.01.1752-இல் காற்றாடி மலையில் கொல்லப்பட்டார்.

அவருடைய புனிதத் தன்மையை உணர்ந்து அனுபவிக்கும் மக்கள் பலர் அதை அறிக்கையிட்டுள்ளனர். அவரைப்பற்றிய வரலாற்றுப் பதிவுகள் பல வெளிவந்துள்ளன. மேலும் இந்தியாவின் முதல் பொதுநிலையினர் மறைசாட்சி தேவசகாயம் பிள்ளையை திருத்தந்தை பதினாறாம் பெனடிக்ட் அவர்கள் 28.06.2012-இல் கையொப்பமிட்டு அகில உலகத் திருச்சபைக்கும் மறைசாட்சியாக அறிவித்துள்ளார்கள்.

இத்தருணத்தில் 'மறைசாட்சி ஒரு மகா காவியம்' என்னும் இந்தக் கவிதைத் தொகுப்பு வெளிவருவது சிறப்பு வாய்ந்தது. மறைசாட்சிக்கு மணிமகுடம் சூட்டுவதாக இந்நூல் அமைந்துள்ளது.

இந்நூலின் ஆசிரியர் திரு. டிலிகுமார், மறைசாட்சியின் பிறப்பிடத்திற்கு அருகாமையிலுள்ள முள்ளங்கனாவினை என்னும் ஊரைச் சார்ந்தவர். அவருடைய கவித்திறமையால் மறைசாட்சிக்குச் சிறப்புச் செய்துள்ளார்.

நூலாசிரியர் திரு. டிலிகுமார் அவர்களையும் இந்நூலை வடிவமைத்து வெளியிடும் அனல் வெளியீட்டகத்தாரையும் பாராட்டுகிறேன். மறைசாட்சிக்காகவும் தமிழ் மொழிக்காகவும் நீங்கள் ஆற்றும் அரிய பணி தொடர வாழ்த்துகிறேன்.

+ *John Peter Remy*
+ ஆயர் பீட்டர் ரெமிஜியூஸ்
கோட்டாறு மறைஆயர்

இறை ஊழியன் தேவசகாயத்திற்கு மறைசாட்சி பட்டம் அறிவிக்கப்பட்டிருக்கும் மகிழ்ச்சியான நேரத்தில் “மறைசாட்சி ஒரு மகாகாவியம்”. கவிஞர் திரு டிலிகுமார் அவர்களின் எண்ணத்தில் எழுத்தில் படைக்கப்பட்ட கவிதைத் தொகுப்பு நூலாகும். இதுவரை மறைசாட்சி தேவசகாயத்தைப் பற்றி வெளிவந்த அனைத்து நூல்களிலும் இந்த நூல் காவியம் படைக்கும் என்று மகிழ்வுடன் வாழ்த்துகிறேன்.

கவிஞர் திரு. டிலிகுமார் துபாய் புனித மரியன்னை பங்கில், தமிழ் இறைசமூகத்தில் மிகுந்த ஆர்வமுடன் பணிபுரிபவர். ஆன்மீக வாழ்வில் மிகுந்த ஈடுபாடு கொண்டவர். செபம், தியானம், திருப்பலி இவற்றில் பங்கு கொண்டு தன் பங்களிப்பை இறைமகிமைக்காக தருபவர்.

மறைசாட்சி தேவசகாயத்தின் விசுவாசத்தின் வீரத்தை, வரலாற்றுப் பார்வையோடு விவிலிய கதா பாத்திரங்களோடு கல்வாரி காவிய பாணியில் இந்நூலை அற்புதமாக அழகுற படைத்திருக்கிறார்.

இக்கவிதைத் தொகுப்பை வாசிக்க வாசிக்க மறைசாட்சி தேவசகாயத்தின் விசுவாச உலகிற்கே அழைத்துச் செல்லுகின்றார்.

இத்தகைய அற்புதமான நூலைப் படைத்த கவிஞர் G. டிலிகுமார் அவர்களை வாழ்த்துகிறேன். இக்காவியத்தை வாசிக்கின்ற அனைவரும் மறைசாட்சி தேவசகாயத்தின் பரிந்து பேசுதலை நம்பிக்கையோடு தேடி இறையருளை நிறைவாக சுவைக்க வாழ்த்துகின்றேன்.

St. Mary's Catholic Church

அன்புடன்

P.O. Box. 51200, DUBAI, U.A. E.

பணி. டேவிட் டோமனிக் OFM Cap

புதுபடைப்பு, புதுமையான படைப்பு இயேசு காவியம் போல் இங்கே ஒரு மறைசாட்சி காவியம். தங்கள் சுயநலத்திற்காக கடவுளை மாற்றத்துடிக்கும் மனிதன் தான் நினைப்பது போல கடவுளும் நினைக்க வேண்டும் என்று எண்ணும் மனிதன் தான் செய்வதை, செய்ததை அங்கீகரிக்க கடவுளை மிரட்டும் மனிதன் பயன்படுத்திவிட்டு கடவுளை தூக்கி வீசும் மனிதன்.

இது தான் இன்றைய சமூகத்தின் தனிமனிதன் நிலை. இதைப் பொய்யாக்கும் விதத்தில் 300 - ஆண்டுகளுக்கு முன் நட்டாலத்தில் பிறந்த ஒரு வெள்ளை ரோஜா கிறிஸ்துவில் இரண்டறக் கலந்து இன்று சிவப்பு ரோஜாவாக (மறைசாட்சியாக) மலர்ந்து அனைவரின் இதயத்திலும் நெருப்புக்கனலை கொட்டியதை வெளிப்படுத்திய இந்த படைப்பு கவிஞர் டிலியின் காவியப்படைப்பு.

தன் சுயத்தை மறந்து, கடவுள் நினைத்ததை செய்து, கடவுளுக்கு அடிமையான, இயேசுவுக்காக உலக இன்பங்களை தூக்கி வீசிய நட்பாலம் மண்ணின் ஒரு மறைசாட்சியின் காவியம். இக்காவியத்தைப் படைத்த கவிஞர். டிலிகுமார் என் பங்கு முள்ளங்கனாவிளையைச் சார்ந்தவர் என்பதில் நான் புழங்காகிதமடைகின்றேன். இம்மண்ணின் கவிஞரே மண்ணின் மைந்தர் மறைச்சாட்சி தேவசகாயம் குறித்து மகா காவியம் படைத்திருக்கிறார் என்றால் பாரட்டுக்குரியது. தாய் மண்ணின் பெருமையை உலகறிய தாய்மொழியோடு வலம் வந்திருக்கும் கவிஞர். டிலிகுமாரின் “மறைசாட்சி ஒரு மகாகாவியம்” என்ற படைப்பு நம்மை மறைச்சாட்சியின் பாதையில் பயணிக்க அழைக்கும் ஒரு மகா படைப்பு. மேலும் பல படைப்புகள் படைக்க ஆசிக்கிறேன்.

பங்குப்பணியாளர்,
முள்ளங்கனாவினை.

வாழ்த்துக்களுடன்
பணி. பென்னி.

கவிஞர் G. டிலிகுமார் என்னுடைய நீண்டகால நண்பர். துடிப்பு மிக்க ஓர் இளைஞராக எனக்கு அறிமுகமானவர். இன்று அவர் ஒரு கவிஞராக உருவாகி வருவது கண்டு பேருவகை கொள்கிறேன். அவரது கலை இலக்கிய ஆர்வத்தை நான் நன்கு அறிவேன். அது அவரை இன்று ஒரு கவிஞராக உயர்த்தியிருப்பதில் ஆச்சரியம் ஏதும் இல்லை. அவரது முதல் படைப்பு “மறைசாட்சி ஒரு மகாகாவியம்”. அவரது கடின உழைப்பிலும் கற்பனை வளத்திலும் உருவான காவியம். அது அவரது கவித் திறனுக்கு ஓர் உரைக்கல்லாக அமைந்துள்ளது.

மறைசாட்சி தேவசகாயம் பிள்ளையின் வாழ்க்கை வரலாற்றை பலரும் கட்டுரையாக, நாடகமாக, கேள்வி பதில் தொகுப்பாக, செய்யுள் நூலாக, குறும்படமாக வெளிக்கொண்டு வந்துள்ளனர். ஆனால் அவரது வாழ்க்கை வரலாற்றை புதுக் கவிதையாக வடிக்க எடுக்கப்பட்டிருக்கும் முதல் முயற்சி இந்த கவிதைத் தொகுப்பாகத்தான் இருக்கும் எனக் கருதுகிறேன். நண்பர் அவர் தம் முயற்சியில் முழு வெற்றியும் கண்டுள்ளார் என நம்புகிறேன்.

மறைசாட்சியின் வாழ்க்கை வரலாற்றை கவிதை நடையில் அமைத்திருப்பது, அதனை வாசிப்போரின் ரசனையை அதிகரிப்பதாக அமைந்துள்ளது. வரலாற்று நிகழ்வுகளை எளிய தமிழிலே, இனிய நடையிலே வண்ணக் கலவையாக்கி வாசிப்பவர் மனதிலே பதிய வைப்பதில் இக்கவிதைத் தொகுப்பு தனித்துவம் வாய்ந்ததாக தென்படுகிறது. குறிப்பாக குமரி மாவட்டச் சூழமைவைப் பின்புலமாகக் கொண்டு கவிதைகளை அமைத்திருப்பது நம்மவர்க்கு அதனை வாசிக்க அதிக ஆர்வம் தருகின்றது.

நூற்று நாற்பது பக்கங்களில், இருபத்தொன்பது அத்தியாயங்களில் மறைசாட்சியின் வாழ்க்கை வரலாறு மையச்சிந்தனை சிறிதும் சிதைவுபடாமல், செவ்வனே வண்ணம் தீட்டப்பட்டுள்ளது. கவிதையின் வரிகள் ஒவ்வொன்றும் கவிஞரின் கற்பனைத் திறத்தையும், கவி

நயத்தையும், அகன்ற இலக்கிய அறிவையும் பறைசாற்றி நிற்கின்றன. மறை சாட்சியின் வாழ்க்கைக் குறிப்புகளோடு நாட்டு நடப்புகளையும் இணைத்து கவிபாடி இருப்பது இந்த நூலுக்கு தனி அழகு சேர்ப்பதாய் அமைந்துள்ளது.

மறைசாட்சி பிறந்த குமரி மண்ணை “பாரி வள்ளல் போல் பச்சைத் தானம் செய்யும் பகுதி” என வர்ணித்து அதன் பசுமையைக் குறிப்பிடுகிறார். மறைசாட்சி வாலிப வயதில் கற்றுத் தேர்ந்த களரி என்னும் தற்காப்புக் கலையை “நிலை குலையாமல் நிராயுதபாணியாய் நின்றாகும் நடனம்” என நயம்படக் கூறுகிறார். மறைசாட்சியின் இளமைப் பருவத்தை வர்ணித்தபோது அவர் சீறும் போது, நீதியும் நேர்மையும் உயிர்த்தெழுந்தது எனக் குறிப்பிடுகிறார். மறைசாட்சியின் மனையாள் பார்கவியம்மா, மணக்கோலம் பூண்டதை, “கால்பார்த்த கங்கை பூமணம் சுற்றிய காமணத்தில் அமர்ந்து” எனக் குறிப்பிடுகிறார். இப்படி கவிதையின் ஒவ்வொரு வரியும் நயம்பட அமைந்திருப்பதோடு எளிதில் பொருள் கொள்ளவும் ஏதுவாக அமைந்துள்ளது.

கவிதைத் தொகுப்பினை வாசித்து முடித்தபோது, எனக்கு இரண்டரை நூற்றாண்டுகளுக்கு முன் குமரி மாவட்டத்தில் வாழ்ந்தது போன்ற ஒரு உணர்வு ஏற்பட்டது. கவிதைத் தொகுப்பு மறைசாட்சி வாழ்ந்த காலச் சூழமைவுக்குக் கூட்டிச் சென்று நம்மை சூட்சுமாய் அவரது வாழ்வைப் புரிந்து கொள்ள வைக்கிறது. வரலாற்றுக் குறிப்புக்கள் கவிதைக்கு வலு சேர்த்துள்ளன. இலக்கிய இதர பாத்திரங்களின் மேற்கோள்கள் கவிதைக்கு அணிகலனாய் அமைந்துள்ளது. சமகாலத்தில் நடந்ததாய் பேசப்படும் கதைகள் கூட, கவிதைத் தொகுப்பிற்கு கவை சேர்த்துள்ளன. அத்தகைய கதைகளில் ஒன்றுதான் குளச்சல் போரில் டச்சுப் படைகளில் பீரங்கிகளை எதிர் கொள்ள, திருவிதாங்கூர் மன்னர் படை, பனை மரங்களை வெட்டி போலி பீரங்கி செய்து மாட்டு வண்டிகளில் நிறுத்தி ஏமாற்று வித்தை செய்தது என்பது மிகவும் சுவராசியமான தகவல்.

நற்செய்தி ஏடுகளுக்கும், கவிஞரின் கவித் தொகுப்பிற்கும் ஒரு ஒப்புமை தென்படுகிறது. நற்செய்தி ஏடுகளில் அதன் நாயகன் இயேசுவின் துவக்ககால வரலாறு மிகச் சுருக்கமாகவே இடம் பெற்றுள்ளது. அவை அவரது பொது வாழ்வு மற்றும் உயிர்ப்பின் ஒளியில் வண்ணம் பூசப்பட்டவை என்பது சொல்லாமலே விளங்கும். அவ்வண்ணமே மறைசாட்சியின் வாழ்வும் வர்ணிக்கப்பட்டுள்ளது. அவரது பொது வாழ்வின் ஒளியில்தான் அவரது குழந்தைப்பருவம் மீட்டுருவாக்கம் செய்யப்பட்டுள்ளது என்பது கவிதைத் தொகுப்பை வாசிப்போர் எளிதில் உணர முடியும். இயேசு உயிர்ப்புக்கு

பின்னால் கிறிஸ்துவாக மாறுகிறார். மறைசாட்சியும் தனது மனமாற்றத்திற்குப் பின்னால் பெயர் மாற்றமும் பெறுகிறார். நீலகண்டன் தேவசகாயமாக மாறுகிறார். அவரது மனமாற்றம் வெறும் மதமாற்றம் அல்ல. மாறாக அது கிறிஸ்தவம் போதித்த 'சமத்துவம்' என்னும் அறநெறித் தத்துவத்தில் கொண்ட கெட்டியான பற்றுறுதியாக மாறியதை கவிதைத் தொகுப்பு சொல்லாமல் சொல்லியுள்ளது. கவிதைத் தொகுப்பு வெறும் வார்த்தை ஜாலமாக நின்றவிடாமல் தத்துவங்களையும் சுமந்து மொத்தத்தில் மறைசாட்சியின் மரணப் பாடுகள். இயேசுவின் நவீன சிலுவைப் பாடுகள்போல் அரங்கேற்றம் செய்யப்பட்டுள்ளது. கவிதையின் முதல் அத்தியாயத்தை வாசிக்கத் துவங்கிய எனக்கு. அதன் இறுதி அத்தியாயத்தை வாசித்து முடித்த பின்னும், நூலை கீழே வைக்கத் தோன்றவில்லை. மீண்டும் மீண்டும் வாசிக்கவே தோன்றியது. அவ்வளவு விறுவிறுப்பாகவும் கோர்வையாகவும் கவிதைகள் வகுத்துப் படைக்கப்பட்டிருந்தன. கவிஞர் G. டிலிகுமாரின் கவிப்பயணம் தொடர் வேண்டும். நல்லபல கவித்தொகுப்புகளை அவர் தொடர்ந்து இந்த குமரி மண்ணுக்குத் தரவேண்டும். மனமார வாழ்த்துகிறேன்!

பங்குப்பணியாளர்,
தேமானூர்.

என்றும் அன்புடன்
பணி. க. ஜார்ஜ்

யூத மறையின்

முடக்குவாதச் சட்டங்களின் முடக்கெடுத்து
மூடநம்பிக்கையின் முடை நாற்றம் நீக்கி
ஏழை எளியோருக்கு வாழ்வு கொடுத்த
விடுதலைக் கீற்றாக விடியலின் விளக்காக
இயேசுபிரான் பிறக்க.....

இயேசு கிறித்துவை மூலைக் கல்லாகக் கொண்டு
முழு நிறை நிலவாக, கதிர் வீசும் கதிரோளாக
மக்களை வாழ்விக்க மனிதர்கள் நேசிக்க
புதுமறையாய் பொதுமறையாய் பிறந்தது கிறித்தவம்.

கிறித்தவமறை என்னும் தளிர் வளர்ந்தது
மெல்லத் தழுவும் தென்றலாக உலகைத் தழுவிக்கொண்டது
பலநூறு நம்பிக்கைகள் பல்வேறு மதங்கள் வளர்த்த
முக்கடலும் சூழ்ந்து நிற்கும் இந்திய மண்ணிலும்
தன் கால்பதிக்க மறக்கவில்லை கிறித்தவமறை.

மறைசாட்சியாய் ஆக்கப்பட்ட புனித தோமா காலம் தொட்டு
பல்வேறு காலங்களில் பல்வேறு போதகர்கள்
தங்களது வலுவான நம்பிக்கையில் மறை வளர்த்தனர்.

மார்த்தாண்ட வர்மாவின் அரசாட்சி காலத்தில்
மாற்றானின் மறை என்ற குற்றச்சாட்டை அவமதித்து
கிறித்தவ மறை ஒன்றே உண்மையான மறை என்று
உறுதியான மனத்தோடு ஏற்றுக்கொண்டார்
மறைசாட்சி தேவசகாயம்.

பிராமணர்கள் போற்றி வளர்த்த சமயமதை விட்டுவிட்டு
புதுமறையாய் கிறித்தவத்தை தனதாக்கிக் கொண்டதற்காய்

மூன்றாண்டு கடுந்தண்டனை சித்திரவதை மேற்கொண்டு
பொதுமக்கள் வீதிகளில் அவமானப்படுத்தப்பட்டு
14.01.1752-இல் காற்றாடி மலைதனிலே
மறைசாட்சியாக்கப்பட்டார் புண்ணியவான் தேவசகாயம்.

புண்ணியவான் புனிதத்தை உணர்ந்திருந்த
மக்கள் குலம் யாவையுமே அக்கணமே
புனிதர் நிலைக்கு அவரை உயர்த்தியதே
மறைசாட்சிக்கு மக்களின் மணிமகுடம்.

ஆனால் அகில உலகத் திருச்சபையின்
தலைவரான திருத்தந்தை பதினாறாம் பெனடிக்ட்,
'இந்தியாவின் முதல் பொது நிலையினர் மறைசாட்சி தேவசகாயம்'
என 28.06.2012-இல் திரு அவைக்கு அறிவித்தார்.

இத்தருணத்தில்
தன் கவித்திறனைப் பயன்படுத்தி
மறைசாட்சிக்கு மகுட மாலையாக
இந்தக் கவிமலரை வடிவமைத்திருக்கிறார் கவிஞர் டிலிகுமார் அவர்கள்.

மறைசாட்சி பற்றிய நூல்கள் பல இருந்தாலும்
இந்நூல் தனிச்சிறப்பு மிக்கது.
வரலாற்றுப் பதிவுகளோடு
இந்தக் கவிதைத் தொகுப்பு நூற்கப்பட்டிருக்கிறது.

மறைசாட்சிக்கு மணிமகுடம் சூட்டிடும் கவிஞர் டிலிகுமார்
அவர்களுடைய எழுத்துப்பணி சிறக்க வாழ்த்துக்கள்.

அனலகம், தண்ணீர்பந்தல்
பாலூர், கருங்கல் - 629 157
02.12.2012

அன்புடன்
அனல் நண்பர்கள்

“மறைசாட்சி தேவசகாயம் பிள்ளை”

இவர் - ஒரு

இந்து நம்பூதிரியின் மகன்

வெள்ளைத் தளபதி டிலனாய் வழியாகக் கிறிஸ்தவ

வேடந்தாங்கலில் புகலிடம் ஆனவர்

நாற்பது வருடம் - இந்த மண்ணிடம்

வாடகைக்குப் பிராணவாயு வாங்கியவர்

அதில் - ஏழுவருடம்

கிறிஸ்துவின் பந்தியில் பங்கு பெற்றவர்

இதனால்.... இவருக்கு....

எருக்கம் பூ மாலையும் - எருமை ஊர்வலமும்

உலகம் கொடுத்த கௌரவப்பரிசுகள்

சிறைவாசமும் - கசையடிகளும்

உலகம் போர்த்திய பொன்னாடைகள்

ஐந்து துப்பாக்கிக் குண்டுகள்

உலகம் குத்திய ஈயமெடல்கள்

உலக வாழ்வு - இவரை இன்னலின் சிகரத்தில் இருத்தி விட்டுத்

தூரத்தில் கைக்கட்டி நின்று வேடிக்கைப் பார்த்தது

இவர் - காலமண்ணில் மட்கிப் போகாமல்

கால்முட்டுகளால் ஜொலிக்கும் வைரம்.

உலர உலர மணத்துக் கொண்டேயிருக்கும்

உலர்ந்து போன மகிழும்பு

பாறைகளால் நெருக்கப்பட்டுப்
பள்ளத்தாக்கில் தள்ளப்பட்ட லீலி

கிறிஸ்துவால் புடமிடப்பட்ட
கிறிஸ்தவத் தங்கம்

பசி குடலைத் தின்றும்
அசைவத்திற்கு ஆசைப்படாத விசுவாசச்சிங்கம்

பிரபஞ்சத்தால் பின்னுக்குத் தள்ளப் பட்டாலும்
வெளிச்சம் குறையாத விடிவெள்ளி

இந்த அருகதை இல்லாத அருகம்புல்
இவர் சரித்திரத்தைச் சாணைபிடிக்க முயன்றிருக்கிறது

தவறேதும் தெரிந்தால்
தவறாமல் தெரிவியுங்கள்

விமர்சனத்தென்றல் வீசிப் போக - இதய
வீட்டின் வாசலைத் திறந்து வைக்கிறேன்

அருள்நிறைக்கும் ஆசியுரை
அளித்த மேதகு ஆயர் பீட்டர் ரெமிஜியஸ் அவர்களுக்கும்...

அழகுநிறைக்கும் அணிந்துரை
அணிவித்த என் “ஆசான்” பணி. க. ஜார்ஜ் அவர்களுக்கும்...

வளம்நிறைக்கும் வாழ்த்துரை
வழங்கிய எம் பங்குப் பணி. எல். பென்னி அவர்களுக்கும்...

வண்ணம்நிறை வாழ்த்துரை
வரைந்த துபாய் பங்குப் பணி. எஸ். டேவிட் டோமினிக் அவர்களுக்கும்...

மறைசாட்சி பற்றிய புத்தகங்களைத் தேடித் தேடி - வாங்கி
வழங்கியதில், எறும்பும் வியக்கும் விதத்தில் சுறுசுறுப்போடு
இயங்கிய அன்புத்தம்பி ஜி. சஜிகுமார் அவர்களுக்கும்...

இடங்களை ஆய்வு செய்ய, இரு சக்கர வாகனத்தில் அழைத்துச்
சென்ற அன்புத்தம்பி ஜி. ரவிசுமார் அவர்களுக்கும்...

மறைசாட்சியின் மகிமை நிறைந்த இடங்களை புகைப்படம் எடுத்து
உதவி செய்த அன்புத்தம்பி ஜி. ரெஜிகுமார் அவர்களுக்கும்...

மருந்துவேர் தேடிக் கூடமைக்கும் பருந்து போல் அலைந்து
பல தகவல் திரட்டிக் கருத்துக் கூடமைக்க உதவிய
மாமனார் எஸ். மரியராஜ் அவர்களுக்கும்...

அனைத்திற்கும் ஆமென்று
ஆதரவளித்த மனைவி எம். மார்கரெட் அவர்களுக்கும்...

சந்திப்பிழைகளின் சப்தம் அடைத்து வார்த்தைகளுக்குச்
சந்தம் வருத்தித் தருவதாகச் சொன்ன
அன்புமகள் ஆனி ஜெருஷா அவர்களுக்கும்...

பிழையென்ற களையெடுத்த செல்வி சி.எஸ். சுஜிதா M.A., M.Phil., Phd.
அவர்களுக்கும்...

நித்தமும் நிழலாய்! நெருக்கும் பணியிலும் - இது
புத்தகமாகிப் புத்துயிர் பெற - உழைத்த
உத்தமம் நிறைந்த வித்தகர் அருளன் அவர்களுக்கும்...

பதிப்பித்த அனல் வெளியீட்டகத்தார் அவர்களுக்கும்...

அழகுற அச்சிட்ட பிரிண்ட் பாயின்ட் அச்சகத்தார் அவர்களுக்கும்...
முகப்போவியம் தீட்டிய ஓவியர். லியோராய் அவர்களுக்கும்...

மழை நனைந்த இளங்கன்றின் தலை துவட்டும் தாய்ப்பசுவின்
பரிவோடு என்னை நேசித்த - நேசிக்கும் முள்ளங்கனாவினை சேவாசங்க
உறுப்பினர்கள் மற்றும் சிறுவழி இயக்க உறுப்பினர்கள் அனைவருக்கும்
இதய மலரில் நன்றிமணம் நனைத்து இன்முகத்துடன் தருகிறேன்.

மறைசாட்சிக்கே மகிமை!

தாழக்கன்விளை

02.12.2012

அன்புடன்

G. டிலிகுமார் M.E., M.B.A., A.M.I.E.

உள்ளே...

1. மறைசாட்சி மலர்ந்த தோட்டம்.....	17
2. சிரித்த சூரியன்	24
3. கல்விக் கூடத்தில் நீலகண்டன்	28
4. மூச்சுவிட்ட நிம்மதி	32
5. அருவி நதியான போது	35
6. வாழ்வின் வசந்தம்	40
7. குளச்சலில் குமிந்த போர்மேகம்	43
8. உதயகிரியில் புதியகிரி	46
9. புன்னகை வனத்தில் பூப்பெய்திய புயல்	49
10. அன்பைச் சந்தித்த அன்னம்	54
11. கிறிஸ்துவில் புதுப்பிறப்பு	60
12. வெளிச்சத்தில் இணைபுறாக்கள்	62
13. சுற்றத்தின் குளரை	67
14. பொறாமைக்குப் பொரித்த முட்டை	70
15. இணைந்து முழங்கிய சங்குகள்	74
16. நேசம் சுமந்த நெஞ்சம்	80
17. விளக்கத்தின் விலை	83

18. சகதியில் சந்தனம்	85
19. எருக்கம்பூ மாலை	89
20. எருமை மேல் ஊர்வலம்	93
21. முட்டிச்சான் பாறை	97
22. மறைசாட்சிக்கு மனமிரங்கிய வேப்பமரம்	101
23. ஆராச்சாரின் அன்பில்	105
24. பூவரசு மரத்தடியில் புதுமை	110
25. கண்ணீரில் கசங்கிய ரோஜாக்கள்	113
26. பூவை நசுக்கிய பூகம்ப இரவு	118
27. மரணத்தின் மறுதலிப்பு	125
28. கோட்டாறு நோக்கிக் கோட்டான்கள் கலைத்த கோலம்	130
29. மகிமையில் நட்டாலம்	135

1

மறைசாட்சி மலர்ந்த தோட்டம்

திருவிதாங்கூர் சாம்ராஜ்யம்.....

ஓயாமல் ஒதுங்காமல்
ஒற்றைவரிக் கரைத்தாளில் ஓலக்கவிதை வரையும்
அரபிக்கடலின் இளவரசியை
அன்போடு
வலது நெஞ்சில் வாரி அணைத்த கொச்சியிலிருந்து -

முப்பால் தந்த முனிவனை
முதுகில் கிள்ளிவிட்டு
முகம் குப்புறக் குதிக்கும் குமார்க்கடல் வரை-

இது-
விரித்த குடை விரிந்திருந்தது.

பரப்பளவில்
பதினெட்டாயிரத்து நூற்று ஐம்பத்து மூன்று
சதுரக் கிலோமீட்டர்.

கி.பி. ஐம்பத்திரண்டில்
இந்தியாவில் கிறிஸ்தவ நாற்று நடப்பட்ட நன்செய்!

கிறிஸ்தவம்-

சுவர் பிடித்து நடக்கத் தொடங்கிய
சண்ணாம்புச் சுவர்!

தோமாவின் பாதம் பதிக்க
தோள்கொடுத்த 'புண்ணிய பூமி'

'தெய்வத்தின் சொந்த நாடு'
இந்தியாவின் 'மிஸ்'

பதினாறு வயது பூமிக்கன்னியின்
பருவ வயதைக் கடத்தாத பகுதி

பதினேழாம் நூற்றாண்டின் பால்யப் பருவத்தில்
பல்லவ மருமகன் ரவிவர்மாவின் மடியில்
பாலகனாய்த் தவழ்ந்தது

இதன் தென்முனை
கன்னியாகுமரி மாவட்டம் (இப்போது)

இது
பாரதத்தாயின் பவளவிரல்களில்
பசுமையைப் பதித்த நகங்கள்

வரலாற்றைத் தோளில் சுமக்கும்
வாலிபப் பிள்ளையின் தாய்

பாரிவள்ளல் போல
பச்சைத்தானம் செய்யும் பகுதி

இவைகள்
மகுடம் சுமந்து, மகுடம் சுமந்து
மகத்துவம் நிறைத்தவை

அவை....

தமிழ்த்தாயின்
அங்கங்களுக்கு அளவு வரைந்த
தொல்காப்பியர் வாழ்ந்த இடம் "காப்புக் காடு"

தொல்காப்பியம்
அரங்கேற்றும் வேளையில்
அரங்கின் முன் அங்கம் வகித்த

அதங்கோட்டாசான் பிறந்த மண் “அதங்கோடு”
(6)தளக்காப்பியம் பாடல் வரி 11)

இராமாயணத்தில் .....

அநுமன் சுமந்த சஞ்சீவி பர்வதம்
அழுந்தி விரலிடையே விழுந்த துண்டு
“மருத்துவ மலை”

சீதையைச் சிறையெடுத்த
சின்னப்புத்தி இராவணன்
களைப்பு நீங்கக் காலாறிய இடம் “முன்சிறை”

அதனைத் தடுக்க வந்த சடாயுவின் இறக்கை
இராவண வாளால் இரண்டாக்கப்பட்டு - அது
மரணதரிசனம் பெற்ற இடம்
“சடயன்குழி”

மகாபாரதத்தில்.....
விஜயன் - தன் வில்லை வீசியெறிந்த இடம்
“வில்லுக்குறி”

சிலப்பதிகாரம் சொல்லும்
கோவலன் கொஞ்சம் நாள்
மாதவியைக் கொஞ்சியதாகச் சொல்லுமிடம்
“கோவலன் திட்டை”

மணிமேகலையைப்
பத்து மாதம் சுமந்த மாதவியை
பல மாதம் சுமந்ததாகச் சொல்லுமிடம்
“சிதறால்”

இதில்
மார்த்தாண்டம் - கருங்கல்
இரண்டின் இடையில்
பச்சையில் சிரிக்கும் பத்தினி “நட்டாலம்”

தெற்கில்
முத்து மொட்டுகளை
முகம் நிறைத்த முல்லைதேவி
முற்றம் தெளிக்கும் “முள்ளங்கனாவினை”

கிழக்கில்
கிழக்கின் கதிர் பிடித்துக்
கவின் கடைந்த “பள்ளியாடி”

வடக்கில்
வாசனை நிறைத்த தாழம்பூக்கள்
வழி நிறைக்கும் “மாழூட்டுக்கடை”

மேற்கில்
நல்லரும் “கொல்லஞ்சி”

நடுவில் கொலுவிருக்கும் நாயகி
“நட்டாலம்”

இது - பாரதியே மயக்கம் கொண்ட
சேர நாட்டு அழகியின் அங்கம்

இங்கே...

காலையில் கண்விழித்துக்
குளம் சென்று முகம் கழுவும்
குருவிகள்.

மலை தழுவித் துயில் பயிலும்
வசந்த சுகந்தம்.

“கிணிங் கிணிங்” யெனக்
கோடையிலும் கிதார் வாசித்துக் கொண்டிருக்கும்
ஓடைகள்.

மீன்களுக்குக் குடை பிடிக்கும்
தாமரைகள்.

குளத்திற்குக் குடை பிடிக்கும்
தென்னைகள்.

அதன் கீற்றுகளில்
கன்றுக்குட்டியாய்த் துள்ளிச் செல்லும்
தென்றல்.

பச்சைச் சீருடையில்
பாயிரம் பாடும் நெற்பயிர்கள்!

அங்கங்கே

அணிவகுக்கும் அயிரை மீன்கள்!

வித்தைக் காட்டும் நத்தைகள்!

பந்து விளையாடும் நண்டுகள்!

சிந்து பாடும் வண்டுகள்!

வெட்கத்தில் சிவக்கம் மலர்கள்!

வெம்பிச் சிலிர்க்கும் தும்பிகள்!

இன்னும் எத்தனை எத்தனையோ?....

அள்ள அள்ளக் குறையாத அமிழ்து போல்

கொள்ள கொள்ளக் குறையாத அழகைக்

கொண்ட இடம்

ஒரு புராணக் கதை....

தலை அறுவடை விழா நடத்த

சூரன் சூண்டோதரனுக்கு ஆசை

அதுவும்-

“நகம் நனையாமல் நத்தை எடுக்க வேண்டும்”

எப்படி?

சூண்டும் தலைச் சுண்டித்தெறிக்க வேண்டும்.

மண்ணில் ஊசி ஊன்றி- ஊசி மேல்

ஒரு கால் ஊன்றி

மறு கால் மடக்கித் தவம் செய்தார்.

இரக்கப்பட்டார்! இறையனார் சிவன்

இறங்கி வந்து வரம் வழங்கினார்.

அவருக்கு - வரம்

வழங்கத்தான் தெரியும் - திரும்ப

வாங்கத் தெரியாது.

தொடக்க விழாவைச்

சிவனிடமே தொடங்குவது

சிறப்பென நினைத்தார்! சூண்டோதரன்.

“கறக்கும் மடியை அறுப்பது தானே கலியுக மரபு.”

சூண்டோதரனின் கை
உறக்கம் கலைத்து உசாரானது.

அது வரம் தந்தவர் தலையைக்
குறி பார்த்தது

உமையவள் புருசனுக்கு
உயிர்மேல் ஆசை வந்தது.

தலைகாக்க தம்புரான்
தலைதெறிக்க ஓடினார்.

பதினொரு இடங்கள் ஓடினார்!
பயனில்லை!

பன்னிரெண்டாம் இடம் நட்லாலத்தில் - ஒரு
முந்தானைக்குப் பின்னால்
முகம் பதுங்கினார்.

பதுங்கியவருக்குக் கோவிலும், குளமும் கொடுத்துப்
பத்திரப்படுத்தினர்!
பரிதாபப்பட்ட பாமரர்கள்.

அந்தக் கோவில் அர்ச்சகராய் ஆய்ந்தவர்
காயங்குளத்து நம்பூதிரி
'வாசுதேவன்' (பிரமணர் குலம்).

வாசுதேவன் வழங்கிய
வரப்பிரசாதத்தில் வசமிழந்தார்
கோவிலின் தர்மகர்த்தா 'இராமன் பிள்ளை' (நாயர் குலம்)

அர்ச்சிக்க அனுப்பி வைத்தார்
அவரின் உடன் பிறந்த மான்குட்டி 'தேவகியம்மையை'

மயில் தோகை விரிக்க
மான் மயக்கம் கொண்டது.

காற்றோடு கரைந்து போக
கற்பூரம் சம்மதித்தது.

கரையோடு காதல் கொள்ள
நுரை சம்மதித்தது.

பார்வைகளில் காதல்தீப் பிடிக்க - இதயங்கள்
பந்தல் வைக்கோல் போல்
பற்றி ளரிந்தன.

அதில் பாசநெய் கவிழப்
பற்றிப் படர்ந்தது.

பின்னர் - கல்யாண மழையடிக்க
அமைந்தது.

அவர்களின் வழக்கப்படி
பசுவின் கொட்டகையில் காளைக் கட்டப்பட்டது.

மருதக்குளக்கரைத் தறவாடு (குடும்பம்)
தளிர் விடத் தொடங்கியது.

சிரித்த சூரியன்

2

ஆயிரத்து எழுநூற்றுப்
பன்னிரண்டாம் ஆண்டு
ஏப்ரல் இருபத்து மூன்றாம் தியதி....

‘முற்றும்’ போட்டுவிட்டு மூச்சுவிடும் நாவலாசிரியர் மாதிரி
இருட்டுக்கு ‘முற்றும்’ போட்டுவிட்டு
வானம் மூச்சுவிட்ட விடிகாலையில்....

அந்தச் சித்திரை மாத இரவின்
நித்திரைக் கலையும் வெதுவெதுப்பில்...

கதிரவன் தன் காதல் பூமகளின்
கன்ன வியர்வையைக் கரங்களால் துடைக்கும்
மெல்லிய வைகறையில்....

குருவிகள் பள்ளி எழுந்து தம் குஞ்சுகளுடன்
ஆனந்தபரவி பாடும்
அதிகாலையில்....

விடர்ந்தது!
விசுவாசத்தாமரை மறைசாட்சி

அன்று

மருதக்குளக்கரைத் தறவாட்டில்
மகிழ்ச்சித் தேன் வடிந்தது.

சொல்லித்தான் தெரிய வேண்டுமா
சூரியோதயம்?

வேண்டாம்!

பூமி தன் உதடுகளுக்குச் சாயம் பூசும் போது
புரிந்து கொள்ளலாம்.

முரசு அடித்துத்தான் முழங்க வேண்டுமா
மல்லிகையின் மடல் விரிப்பை?

வேண்டவே வேண்டாம்!

நாசித் துவாரங்களைத் திகட்ட வைக்கும்
நுகர்ச்சி மட்டும் போதும்.

அதுபோல்

இடையிழந்த பெண்குயில்கள்
கடைவாயில் கைவைத்து

நடைமயங்கக் கூயி குரவையொலியால்....

மறைசாட்சியின் பிறப்பு

மற்றவர்க்கு அறிவிக்கப்பட்டது.

குழந்தை

பிறந்தவுடன் அழுது

பின்வரும் அழுகையை

முன்மொழிந்தது.

அது - இயேசுவின் பாடுகளுக்காய்ப்
பரிதாபத்தில் வாசித்த பல்லவி.

அது - விசுவாசம் கேட்டு

விண்ணக வேந்தனுக்கு

வீசிய விண்ணப்பம்.

அந்த அழுகையில்...

இயேசுவை அறியத் துடிக்கும்

அழுத்தம் தொனித்தது.

அறிந்தபின் அவரின்
அடையாளம் மறக்கக் கிடைக்குமிடம்
அடிகளின் அலறல் தெரிந்தது.

விடியல்தேரின் வருகையைச்
சேவலின் சோம்பல் உதிர்க்கும்
கூவல் சொல்லும் - அது போல்....

குரவையொலி கேட்ட
அருவக்காரர்; சொக்காரர்
குதிரைக்கால் வேகத்தில்
குறிப்பறிந்து குவிந்தனர்.

பஞ்சணையில் படுத்திருந்த மாம்பிஞ்சு
தளிர் கை, கால் அசைத்து
வந்தவரை வரவேற்றது.

வண்ண வண்ணக் கோலம் வரைந்தன
வண்டுத் தீண்டாச் செண்டுத் தாமரைகள்.

மருதாணி அரைத்த
மாந்தளிர் கரத்தில் நளினம் குழைத்துத்
தண்டுக்கால் தாவிக் குதித்துக்
கும்மி அடித்தனர்
குங்குமப்பூ மங்கையர்கள்.

பல்லாங்குழியாட
பச்சைக் கிளி பறந்து வந்ததாய்
பத்துவயதைத் தாண்டாத பச்சிலைகள்
மகிழ்வைப் பருகிப் பறந்தன.

சுடர்விழியால் சிரித்தது சூரியன்.

மஞ்சள் பூசிய சுமங்கலியாய்
மருண்டது மருதக்குளம்.

அது காற்றுக் கணவனின் கரம் பிடித்துச்
சின்னச் சின்ன அலை எழுப்பிச்
சிருங்காரம் புரிந்தது.

நீலக் கடலில் நீந்திக் களிக்கும்
வெள்ளி அன்னம் போல்
தள்ளி நின்றது நிலா.

ஆனால் சூரியன் முன்னால் வீரியம் இழந்து
வானநெற்றிக்கு வைத்த பொட்டாய்
வாழ்த்துச் சொன்னது.

மேகம் தரையிறங்கிச்
“சே...” யெனக் கானம் இசைத்து
தண்ணீர்க் குமிழியால் தபேலா அடித்தது.

அந்தப் பெலிக்கான் குஞ்சு பிறந்த
இருபத்தெட்டாம் நாள்
இருந்தது “சரடு கட்டும் சடங்கு”.

சுடர் திறந்த குத்துவிளக்கைச்
சுற்றிச் சமந்தன
விழி திறந்த குத்துவிளக்குகள்.

குயில்குஞ்சை மடியமர்த்தி - சந்தனக்
குறியிட்டார்! - பின்னர்
“நீலகண்டன்” எனப் பெயரிட்டார்! அந்த
நீறணிந்த பெத்த அப்பன்.

மாம்பிஞ்சு -
மண்சோறு சமைக்கும் பருவத்தில்
பட்டாம்பூச்சிப் பிடிக்கப் பக்கத் துணைக்குச்
சுட்டித் தங்கை “இலட்சுமி குட்டி” பிறந்தாள்.

வீட்டின்-
கொல்லை நிறைத்தன முல்லைப் பூக்கள்!
உள்அறை நிறைத்தன மழலைப் பூக்கள்!

அங்கே-
சங்கீதம் படிக்கத் தொடங்கினாள்
சந்தோசத்தேவி.

3

கல்விக் கூடத்தில் நீலகண்டன்

“பரக்காணி மலை”

காணிக்காரர்களும்
காளி பூஜையும்
கள்ளிப் பூவாய் நிறைந்த மலை.

இதன் முகடுகள்
மேகங்களை முத்தமிட்டு
எச்சில் துப்பும்.

இது - அருவியைப் பெற்றெடுத்து
நதியாக வளர்த்துவிடும்.

இங்கு
மந்திரமும் தந்திரமும்
மலிந்த விலைக்குக் கிடைக்கும்.

இந்த மலையோரம்
மாயமான் காளி வண்ணானின்
மாளிகையிருந்தது.

அவர்
ஈயாக மாறுவார்
ஏறும்பாக ஏறுவார்.

எண்ணிலா வித்தை
எடுத்து வைப்பார்.

கையும் காலும் கயிற்றால் கட்டி
பூட்டிய அறையில்
புழுங்க வைப்பினும்
கதவைக் காயப்படுத்தாமல்
கட்டுகள் அவிழ்த்து வெளிவரும் வித்தை
கைவசம் கொண்டவர்.

இவரிடம்
மந்திரம் படிக்கும்
மாணவர் ஆனார்! மறைசாட்சி.

அகத்தியரின் ஆத்திரத்தில்
ஆழிக்கு உணவானது
அவர் பெற்ற சாஸ்திரப் பிள்ளைகள்.

அதில்
களரிச் சாஸ்திரம் கரைகண்டது
கன்னியாகுமரியில் என்பார்
களரி அறிந்தோர்!

இந்தக் களரி - ஒரு கலை!

விற்காப்புப் போல அல்ல - இது ஒரு
தற்காப்புக் கலை.

எதிரியை நேருக்குநேர்
எதிர்கொள்ளும் கலை.

அரிவாள் கத்திக்கும்
ஆள்உயரக் கம்புக்கும்
அசராமல் ஆடிவரும் பயணம்.

நிலைகுலையாமல்
நிராயுதபாணியாய் நின்றாடும் நடனம்.

மருத்துவம் சொல்லும்-
மரணம் மையமிட்டிருக்கும்
மனித நரம்புகளின் முடிச்சுகள் தான் “வர்மம்”.

அந்த வர்மம் வருடி
விரல் நுனியால் முடிச்ச முறிக்கும் முறை!

உடலைத் தூய்மையாக்கும்
உடற்பயிற்சி.

வீரத்தை விளைவிக்கும்
விளைநிலம்.

ஜல்லிக் கட்டில்
பிடி தவறினால் குடல் சரியும்.
களரியில்
அடி தவறினால் குடல் சரியும்.

அன்றும் - இன்றும் ஆசான்மாரைக்
கற்பத்திலே உற்பவித்தது குமரி மண்.

பரைக்கோடு திரு. கரைகண்ட முத்தப்பர்
இவர் ஆசான்களுக்கும் ஆசான்.

களரிக் களத்தையும்,
கல்விக் கடலையும்
கடந்து ஒரு கரைகண்டவர்!
கடைந்து கடைந்து அமிர்தம் உண்டவர்!

அவர் வீட்டுக்-
கன்றுகள் ‘களரி’ விளையாடும்!
கதவுகள் ‘கத்தி’ விளையாடும்!

அவரிடம்
ஞானப்பால் குடிக்கச் சென்றது
ஞாயிறு.

அங்கே
தமிழ்த் தாயிடம்
தமிழ்ப்பால் குடித்தார்.

சமஸ்கிருதக் கங்கை
தம் நாவில் ஊற வைத்தார்.

மலையாள மங்கை
தம்மிடம்
மையல் கொள்ளச் செய்தார்.

புராணங்களால் பாத்திக்கட்டி
வேதங்களால் நீர்ப் பாய்ச்சி
அறிவுப் பயிர் செய்தார்.

‘படுவர்மம்’ பன்னிரெண்டும்
‘தொடுவர்மம்’ தொண்ணூற்றாறும்
‘தட்டுவர்மம்’ எட்டும்
விரல் நுனியில் விதைத்து வைத்தார்.

மெய் நிறுத்தச் செவுடுமுறைகள்
அடி கொடுக்க அடிமுறைகள்
அதைத் தடுத்து - ஒதுங்க - ஒளிவுபிரிவு
ஒவ்வொன்றிலும் தென்றல் போல் சுழன்று நின்றார்.

கத்தி - அவர் கைகளில்
கபடி விளையாடியது.

சிலம்பம்-
உடல் சுற்றிச் சுற்றி வீடு
உருவாக்கியது.

வாள் வீசும் வேகத்தில்
வான்மின்னல் வருந்தி ஓடியது.

கல்வியையும், களரியையும்
அவர் சினேகித்துச் சினேகித்துச்
சிந்தையில் சிறைவைத்தார்!

அவைகள்
சேவகராகிச் சேவை புரிந்தன.

மூச்சுவிட்ட நிம்மதி

4

பதினேழாம் நூற்றாண்டு
பருவவயதை அடைந்த போது...

காலம் ரவிவர்மாவிற்குக்
கறுப்புத்துணி போர்த்தியது.

திருவிதாங்கூர் சிம்மாசனம்
சீரிழந்த விதவையானது.

அடுத்தடுத்து
ஆதித்யவர்மாவும், இராமவர்மாவும்
சிம்மாசனம் ஏறி இறங்கினர்.

அரியாசனம் மீண்டும்
ஆட்டம் கொண்டது.

அடுத்து வரிசைப்படி மார்த்தாண்டவர்மாதான்
சிம்மாசனத்தோடு சிரித்துப் பேச
சிறப்பு பெற்ற இளவரசர்.

இது - சிம்மாசனத்தின் சிறிய வாரிசுகள் தம்பிமாரின்
சிரசில் இடித்தது.

படுக்கையில் தீப் பற்றியது போல் பதறினர்!
பப்புத் தம்பியும், ராமன் தம்பியும்

முகத்தில்
மிளகாய் பூசிய குரங்காய் மிரண்டனர்.

அனலில் இட்ட விறகாயின
கண்கள்.

முரசு அடித்து
முறையிட்டனர்.

மார்த்தாண்டவர்மாவை மண்விட்டு அனுப்பத்
தீர்மானம் தீட்டினர்.

தலைக்கு விலை வைத்து
வலை விரித்தனர்.

வழுவிச் சென்றது
விலாங்கு மீன்.

பொத்தையடி சென்று
பொந்துக்குள் ஒளிந்தார் மார்த்தாண்டவர்மா.

வளைக்குள் இருந்தபடி
வாள்முளைத்த சுறாக்களுக்குத் தூது விட்டார்.

சிக்கியச் சுறாக்களை-
சில்மிஷம் செய்த எதிரிகள் மேல் ஏவ
போர்க்கப்பலுக்குள் புகுத்தினார்.

போர்க்கப்பலின்
சுக்கான் பிடித்துச் சுழற்றினார்! மார்த்தாண்டவர்மா.

அது
பொத்தையடியில் பாய்மரம் விரித்துத் - தன்
போர்ப்பயணம் தொடங்கியது.

அங்கு
மனிதத் தலைகளில்
மழுங்கிய வாட்களுக்குச் சாணைப் பிடித்தார்.

பொத்தையடி போர்
நெற்றியடியானது தம்பிமார்களுக்கு

மார்த்தாண்டவர்மாவின் தோட்டத்தில்
பூத்தது வாகைப்பூ.

பப்புத் தம்பிக்கும்,
ராமன் தம்பிக்கும் கொலைப்பரிசு வழங்கப்பட்டது.

ஆயிரத்து எழுநூற்று
இருபத்தொன்பதில்...

மார்த்தாண்டவர்மாவின் தலை
மணிமுடி கண்டது.

மக்களிடம்
மூர்ச்சையாயிருந்த நிம்மதி
மூச்சவிடத் தொடங்கியது.

பின் - சிறிது சிறிதாக வரப்பைச் செதுக்கி
அரசுவயல் பரப்பை
விரிவாக்கிக் கொண்டிருந்தார்.

அப்போது
நீலகண்டனுக்குக் குரலின் சுதி
நிமிரத் தொடங்கிய பருவம்

அவர்- சீறும் போது
நீதியும் நேர்மையும் உயிர்த்தெழுந்தன.

சிரித்த போது
இரக்கமும் பரிவும் இறங்கி வந்தன.

மன்னரின் முடிசூட்டு விழாவில்
தொம்மன் திருமுத்து குட்டி ஆசானுடன்
குட்டிக்கர்ணம் அடித்து குஸ்தி செய்ததில்
மன்னரின் கண்களில் வசியப்பொடி தூவினார்.

மாவீரனை மணம் பிடித்த மன்னர்
ஓலை அனுப்பி - அரசு
வேலைக்கு அமர்த்தினார்.

அருவி நதியான போது

5

‘இளமைப் பருவம்’

இன்னல்கள்

இதைக் கண்டு பயப்படும்.

சிந்திக்காமல் சீறும்

நிந்திக்காமல் நிமிரும்

சப்தமிடாமல் சந்திக்கும்.

கல்லடி பட்டுக் கலங்காது

சொல்லடி பட்டுச் சோராது.

வான்வெளி மின்னலுக்கு மிரளாது

மீன்விழி மின்னலுக்குச் சுருளும்.

இடியை நோக்கி நெஞ்சு விரிக்கும்

இதயம் நோக்கி வாலைச் சுருக்கும்.

இது - மீசை, காதல், கவிதை

மூன்றும் ஒரே வேளையில்

முட்டி எழுப்பும் முச்சந்தி.

பாறையைக் குடைந்து

பள்ளத்தாக்கில் குதிக்கும் அருவி

இது

பட்டறிவைத் தொட்டுப் பார்க்கும்போதுதான்
நதியாக நடைபயிலும்.

எதையும் சுண்டுவிரலால் சீண்டிப் பார்க்கும்
இளமை வடியும் பருவத்தில்
நீலகண்டன் பட்டறியும் முன்பே
பக்குவப்பட்டிருந்தார்!

நேர்மையும், இரக்கமும்
அவரின் இரத்தத்தின் அணுக்களாயிருந்தன.

இது தீமைக்குத் தீக்கோழி - நன்மைக்கு அன்னக்குஞ்சு
அடையாளம் அறிந்தார்! மார்த்தாண்டவர்மா.

நீலகண்ட சுவாமி கோவிலின்
நிர்வாக மேற்பார்வை....

படைவீரர்களின் பட்டியல்படி
சம்பளம் கொடுத்தல்....

இவை

நீலகண்டன் நீவிய பணிகள்.

பணிக்கப்பட்ட பணிகளில் நீலகண்டனின் மனம்
பிணைக்கப்பட்டிருப்பது கண்டு
நெற்றி விரித்தார்! மார்த்தாண்டவர்மா.

நீலகண்டனின்

பொறுப்பு வட்டத்தின் விட்டத்தைக் கூட்டினார்!

கல்லையும் கரிசனையோடு கண்டவர்
காரியாதிபதியாக உயர்த்தப்பட்டார்.

கோட்டையைச் செப்பனிடும்
கொற்றவன் ஆக்கப்பட்டார்.

வியர்வை சிந்துவோரின்
வேதனை உணர்ந்தார்
வேதம் கற்றவர்.

அவர் சுவாசத்திலிருந்து சூடுபெற்ற
அந்த நூற்றாண்டு....

காலாவதியான கதைகளை
கற்பூரம் காட்டி கையில் ஏந்தியிருந்தது.
ஏழைப்பாட்டி முந்தானையில் முடிச்சிட்டுச்
சில்லறைக் காசுகள் சேமிப்பதுபோல்
பழமைப் பாசாணங்களை
பாணையில் அடைத்துப் பாதுகாத்தது.

அன்று
இந்தியாவில் இரண்டு வர்க்கங்கள்.

ஒன்று - ஆதிக்க வர்க்கம்.
இன்னொன்று - அடிமை வர்க்கம்.

சூரியனுக்குச்
சூட்டுக்கோல் வழங்குவது நாங்கள்!

எங்களைக் கேட்டுத்தான்
இரவும் பகலும் வரும்!

எங்களைக் கேட்டுத்தான்
வானம் கானமழை பொழியும்!

எங்களைக் கேட்டுத்தான்
எமனின் வாகனம் இயங்கும்!

எங்களின் பரிந்துரைகளை மட்டுமே
கடவுள் பரிசீலிப்பார்!

எங்கள் கட்டளைக்குக் கடிவாளமிட்டால்
காற்றும் வேலை நிறுத்தம் செய்யும்!

எங்கள் வாய்க்கு
எதிர்வாய் திறந்தால் - அது “தெய்வ குற்றம்”.

“கடவுளுக்குக் கோபம் கொப்பளிக்கும்”
“கண்கள் நெருப்புக்கனல் கக்கும்” -
என்றது ஒன்றாம் வர்க்கம்.

“கடவுளைச் சீறும் சித்திரமாகவே சித்தரித்தது”
“பயந்தரும் பயங்கரமாகவே பதுமைகளைப் படைத்தது.”

கடவுள் சிரிப்பைச் சிந்தியதாக - அது
சிறுபிள்ளைத்தனமாகக் கூடச் சொன்னது இல்லை.

இரண்டாவது வாக்கம்-
உணர்வுகளால் மட்டுமே விலங்கிலிருந்து
வேறுபட்டிருந்தது.

இதன் “இடுப்பின் மேலும் - கால்
மூட்டின் கீழும் மூடாமல் நடக்க வேண்டும்”
என்பது முதல் வாக்கத்தின் விரக ஆணை.

இதன் முதுகெலும்பு நிமிராதபடி
முதுகில் பாரம் ஏற்றிக் கொண்டே வந்தது.
முதல் வாக்கம்.

இவர்களின் ஆளுமைப் பண்பை
நேந்திரம் வாழைக்கன்று முளைக்க முளைக்க
மிதித்து மிதித்து நசுக்குவது போல்
நசுக்கிக் கொண்டிருந்தது ஆதிக்க வாக்கம்.

மேய்ப்பரின் கோல்களுக்கு மிரளும்
ஆட்டு மந்தைபோல் அடங்கிப் போனது
அடிமை வாக்கம்.

வில் அம்பு விடுத்த வாக்கம் - ஏனென்று
சொல் அம்பு விடுக்கத் தயாரில்லை!
இல்லை! இல்லை - தைரியம் இல்லை
விடியலைப் பார்க்கும் வீரியம் இல்லை.

“கொக்குக் கூவி நேரம் விடிந்தது”
என்றது! ஆதிக்க வாக்கம்.
“ஆமாம் எமான்” என்றது! அடிமை வாக்கம்.

அடுத்த நொடியில்- “இல்லை! இல்லை!
அது கொக்குப் போன்ற காகம்”
என்றது! ஆதிக்க வாக்கம்.
அதற்கும் “ஆமாம் எமான்” என்றது! அடிமை வாக்கம்.

ஓவியனின் விருப்பத்திற்கு
ஓட்டிப் போகும் தூரிகையாய்
அடிமை வாக்கத்தை
ஆதிக்க வாக்கம் அமர்த்தியிருந்தது.

கல்லடிப்பட்ட காயும், வில்லடிப்பட்ட கூடும்
விளக்கம் கேட்டு விசும்பாதது போல
வாய் திறக்காத வாய் உள்ள ஜீவனாக
அடங்கிப் போனது! அடிமை வார்க்கம்.

ஆனால் நீலகண்டன்
வளைவை விரும்பாத நேர்கோடு
குழைவை விரும்பாத குட்டியானை.

வண்ணமும், வடிவம் அல்ல
எண்ணமும், செயலும் தான்
எழும் மனித ஏற்றத்தாழ்வுகள்
என்று எழுதாத வேதாந்தம் உணர்ந்தவர்.

உணர்வுகள் பொதிந்த சதைகளை
ஒரே தராசில் எடையிட்டார்.

தோற்றத்தின் ஏற்ற இறக்கம் பார்க்காமல்
தோள்மீது கைவைக்கும் தோழன் ஆனார்.

சமுதாயத்தில் - தீண்டாமையின்
தீண்டும் பல் ஒன்றைச் சொத்தை ஆக்கினார்.

சாதிச் சங்கிலியின்
சட்டைப் பொத்தான் ஒன்றை உடைத்தார்.

ஆச்சார அச்சாணியின்
ஆழத்தில் கீறல் விழுந்தது.

ஆதிக்க சக்திகள்
ஆரவாரம் செய்யாமல் அலறின.

வாழ்வின் வசந்தம்

6

“காலம்”

கடிவாளம் கட்டப்பட்ட குதிரை
அக்கம் - பக்கம் பார்ப்பதில்லை.

நுரைக்க நுரைக்க ஓடுவதில்லை
அது
நிதானமாகவே நடக்கிறது.

யாருக்காகவும் காத்திருப்பதுமில்லை
எதையும் எதிர்பார்ப்பதுமில்லை.

பொக்கைவாய் அசைத்தபடி
செக்கை சுற்றும் மாடுகள் போல்
அதன் சுற்றுப் பாதையில்
அழகாகச் சுற்றுகிறது.

என்ன நடந்தாலும்
கைக்கொட்டிச் சிரிக்கும் குழந்தை மாதிரி
கவலை கொள்ளாமல்
கடிகாரமுள் போல் தவறாத தாளத்தில்
கடந்து செல்கிறது.

அது
நீலகண்டனின் வாலிபத்தில்
வனப்பை முலாம் பூசத் தொடங்கியிருந்தது.

அவரின்
வாழ்க்கைத்துணைத் தேர்வுக்கு
விண்ணப்பங்கள் வரவேற்கப்பட்டன.

தாவிக் குவிந்தன!
தன்விவரக் குறிப்புகள்
தாங்கிய அட்டைகள்.

அதில்- முதல் மதிப்பெண் எடுத்து
'மூன்று முடிச்சு' பெற்றவர்
தலக்குளம் பெரும்படப்பில் பண்ணைவீடு "பார்கவியம்மா".

இவர் - நடக்கும் சித்திரம்

இலக்கணம் வழுவாத
இலக்கியம்

தாவணி உடுத்த தங்கம்
தாமரை தலைகுனியும் முகம்

மருளும் கருவண்டுகள்-
இருகண்கள்

மாலைக்கதிர் குழைத்து
மஞ்சள் கலந்து வடித்த உடல்

இந்த - அழகை ஆடையாய்
அணிந்த நிலாவிற்கு-

குத்துவிளக்கின் கொழுந்து துளிர்க்க-

நாழிகளை
நவதானியங்கள் நிறைக்க-
"புடவைக் கொடை" நடந்தது.

பின்னர்
தோழிமார் உதடுகள்
தோடியில் கேலி உரைக்க....

உணர்ச்சியின் வியர்வை
உதட்டில் ஒதுங்க...

புன்னகைப்பந்தும் வெட்கமட்டையும்
முகக்களத்தில் 'கிரிக்கட்' அடிக்க...

எண்ணத்தின் எழுதுகோல்
கன்னத்தின் சிகரத்தில் கவிதை வரைய....

இனமறியா இன்பத்தில்
இதயம் எழுந்து முகம் வழியாக முத்துகள் துப்ப...

கால்பார்த்த கங்கை- பூமணம் சுற்றிய
காமணத்தில் அமர்ந்தது.

உச்சஸ்தாயியில் மேளதாளங்கள்
உற்சாகமாய்ப் படபடக்க...

அந்தணர் வாயில் மந்திரம்
அதிவேகத்தில் முணுமுணுக்க...

நெய் தின்று அக்கினி தளதளக்க...

பார்கவியம்மாளுக்கு
நீலகண்டன் மாங்கல்யம் சூட்டினார்.

பஞ்சபூதங்களில்
அக்கினி அரும்சிறப்பைப் பெற்றது.

இது - அசுத்தங்களை எரித்தும் தான்
சுத்தமாகவே இருக்கிறது.

மணமக்கள்
அக்கினி சாட்சி வைத்து
ஆரிராரோ பாடுவதற்காய்
அதனை வலம் வந்தனர்.

தொடர்ந்து...
இல்லறச் சோலைக்கு
இணைக்குயில்கள் கூவப் பறந்தன!

குளச்சலில் குழிந்த போர்மேகம்

7

மார்த்தாண்டவர்மாவின்
மணிமுடி தளிர்விட்டது
காயங்குளம் மன்னருக்கு
எட்டிக்காய் போல் சுவைத்தது.

மூளையின்
மந்திரிசபையைக் கூட்டினார்.

“எதிரிக்கு எதிரி நண்பன்”
தத்துவம் தட்டுப் பட்டது.

டச்சுப் படையை
'டச்சு' செய்தார்.

விரலை அடகு வைத்து
கைக்குலுக்க வேண்டினார்.

கடுவாய்கள் கரம் கோர்த்து
மார்த்தாண்டவர்மாவின் மணிமுடியின்
அடிவயிற்றைக் குறிவைத்தன.

ஆயிரத்து எழுநூற்று
நாற்பத்தொன்றாம் வருடம்
ஜூன் மாதம்

சூல்கொண்ட போர்மேகங்கள் - குளச்சலைச்
சூழ்ந்து பிறப்பெடுத்தன.

வில்லையும், அம்பையும்
விஞ்சும் ஆயுதமில்லையென
நம்மவர்
அறிவின் சிகரத்தில்
அறிக்கைக்கொடி உயர்த்தியிருந்த காலமது.

“டச்சுக்காரர்களின் பீரங்கிகளின்
மூச்சுக்கு முன்னால்
மூத்திரம் விடும் - நம்மவர்
வாட்களும் - வேல்களும்”

தம் தளவாடங்கள்
யானை முன் எறும்பென
உணர்ந்தார்! மன்னர்.

கத்தியை உறைக்குள் வைத்து
புத்தியை உதவிக்கு அழைத்தார்.

எந்திரங்களை வெல்லும்
தந்திரம் சமைத்தார்.

குலாலயர்களைக் கூட்டிச் சேர்த்து
பனை மரங்களின்
குடல் குடைந்து குழாய் செய்தார்.

அதை மாடு இல்லா
மாட்டு வண்டிகளின்
மடியில் கட்டி வைத்தார்.

கூடவே கோவணம் கட்டிய
மிடாலத்து வீரனை நிறுத்தினார்.

அவை- டச்சுப் பீரங்கியைப்
பிச்சும் பீரங்கிகளாய்
பார்வைக்குப் பறைசாற்றின.

டச்சுப் படையை
இதயத்தில் சுமந்த இயந்திரத் திமிங்கலம்
நங்கூரமிட்டிருந்த குளச்சல் கடற்கரையில்...

இறங்கிக் கும்மாளமிட்டன!
குலாலயரின் டம்மி பீரங்கிகள்.

‘பைனாக்குலர்’ உதவியுடன்
கண்களால் கரைமேய்ந்தார்
தளபதி டிலனாய்.

அவரது
எலிபீரங்கிகளைத் தின்று
ஏப்பம்விடப் பூனைபீரங்கிகள்
பசியில் நிற்பதாக உள்வாங்கல் உணர்த்தியது.

பயத்தில் உருவான பூகம்பம்
நரம்புகளில் தந்தியடித்தது.

வெள்ளைக் கொடியுடன்
வெள்ளைப்பறவை கரைக்குப் பறந்தது.

இருபத்துநான்கு படைக்குருவிகளும்
ஒரு தளபதி வல்லாறும்
சிறை பிடிக்கப்பட்டன.

அவற்றைக்
கூண்டுக்குள் அடைத்து
குடலுக்கு மட்டும் கூலி கொடுக்கப்பட்டது.

கூண்டுக்குள்ளிருந்தே மன்னரைக்
குணத்தால் கொள்ளையடித்தது
வெள்ளைச் சிறுத்தை.

இறைச்சித் துண்டுகளை
இரையாகக் கொடுத்து
அதனைச் சிறைக்கூடு விடுத்து
தம் கூட்டில் சேர்த்துக்கொண்டார் மன்னர்.

அதுவும்
உண்ணும் சோற்றுக்கு
உத்தமமாய் உழைக்கச் சம்மதித்தது.

உதயகிரியில் புதியகிரி

8

கூண்டுச் சிறுத்தை டிலனாய்
கோட்டைச் சிறுத்தையாக மாறி...

உதயகிரியில்
மார்த்தாண்டவர்மாவின்
படைக்குப் பட்டைத்தீட்டத் தொடங்கினார்.

இவர்
உமிக்கரியால் விளக்கிய பற்களை
பற்பசையால் விளக்கப் பழக்கினார்.

புதிய முறைகள்!
புதிய பயிற்சிகள்!
ஐரோப்பிய அணுகுமுறை
ஐரோப்பிய அனுபவமுறை அமைத்தார்.

வேல் பிடித்த விரல் பிடித்து
குண்டு குழைக்கும்
நுட்பம் நுழைத்தார்.

குதிரை சவாரி செய்தவர்களை
பீரங்கி சவாரி செய்யத் தூண்டினார்.

கவண்கல் பிடித்த கரங்களைத்
துப்பாக்கிப் பிடிக்கத் தூக்கினார்.

உடைகளை மாற்றி
உத்வேகம் புகுத்தினார்.

திட்டங்களாலும், திறமையாலும்
திணறடித்தார்.

தனிமையில் படை நடத்தி
காயங்குளம் மன்னருக்குக்
கடுக்கனிட்டார்.

வளர்ப்புத் தாய்நாட்டிற்கு
வாழ்வை அர்ப்பணிப்பதாய்
வாக்களித்தார்.

மலைத்து நின்றார்! மார்த்தாண்டவர்மா.

“வலியகப்பித்தான்” என
வாழ்த்துப் படித்தார்.

படைப்பிரிவின் பகுதிக்கு
புதியதளபதி ஆக்கினார் மன்னர்!

மன்னரின் கோட்டைக்கு
உறுதி ஊசி போட
உத்தரவு கேட்டார் டிலனாய்.

ஆமென்று
அடுத்த நொடி அங்கீகரித்தார் மன்னர்.

திட்டமிட்ட பணிகள்
தீவிரமாய் நடைமுறைப் படுத்த வேண்டும்.

திறமையைத் தேடினார்கள்
மன்னரும் - டிலனாயும்

அப்போது - எப்போதும்
உண்மை தெளிந்து நிற்கும்
நீலகண்டனின் கம்பீரமுகம்
மன்னரின் நினைவில் சென்றது.

நீலகண்டனைக்
கோட்டை வேலைக்குப்
பொறுப்பதிகாரியாக்கிய ஆணை
அம்பு வேகத்தில் ஓடி வந்தது.

கோட்டையின்
திட்டங்கள் பற்றித் தீர்மானிக்க...

சிறுத்தையும், சிங்கமும்
அடிக்கடிச் சந்தித்துக் கொண்டன.

தங்கமும், வைரமும்
நட்பின் ஒளியால் உரசிக்கொண்டன.

கார்மேகமும், வெண்மேகமும்
கருத்துமழையில் கலந்து கொண்டன.

அரசு விவகாரம் தொடங்கி
அந்தரங்க விவகாரம் வரை
அவர்களின் நட்பின் நாடகக் காட்சி
எண்ணிக்கையில் கூடியது.

படைப்பலம் - பணிப்பலம் - படைக்கலன்
இவற்றை
மாளிகையின் மாடிக்கு உயர்த்திய
மாற்றான் தோட்டத்து மல்லிகை டிலனாய்
மன்னரின் மனஆசனத்தில்
அங்குலம் அங்குலமாக உயர்ந்தார்.

மிருகக்காட்சி சாலையின் கூண்டுக்குள்
குறுக்கப்பட்டிருந்த வல்லூறு
குன்றின் உச்சியில்
சிறகு உலர்த்துவது கண்டு
குள்ளநரி இராமையனுக்கு நாக்கு எரித்தது.

சுயநலச் சுழியில் சிக்கிய இராமையன்
சூழ்ச்சிப் படகிற்காய் ஏங்கினான்.

மன்னரின் காதுகளில்
கொள்ளி வைக்க - வாய்ப்புச்
சுள்ளித் தேடி நடந்தான்.

புன்னகை வனத்தில் பூப்பெய்திய புயல்

9

திடீரென ஒருநாள்
தென்றல் பூத்த சோலையில்
புயல் பூப்பெய்தியது.

புன்னகையை அழித்து
புண்-நகையை விதைத்தது.

பயிர் விளைச்சலைத் தடுத்து
பண உளைச்சலைக் கொடுத்தது.

வருமானத்தின் வழிகளை
வரப்பு கட்டி அடைத்தது.

சந்தோசமின்மை களமிறங்கி
சதுரங்கம் உருட்டியது.

வீட்டு விலங்குகள் ஒன்றொன்றாய்
வீதியில் விழுந்து இறந்தன.

சொந்தத்தில் இரண்டு மூன்று பேர்களை -மரணம்
சொந்தம் கொண்டாடியது.

குடும்பத்தில்
குழப்பத்தின் தேவதை
தூண்டில் போட்டுக்கொண்டிருந்தாள்.

சிங்கத்தின் மனம்
சூறாவளியில் சருகானது.

துன்பத்தின் மேல் துன்பம்
துவண்டார்! நீலகண்டன்.

துன்பம்
தூங்கிக் கொண்டிருக்கும் சாட்டை.

அது
மனிதனைச் செப்பனிட
அடிக்கடி விழித்துக் கொள்ளும்.

துன்பம்
தூயவன் நடத்தும் நேர்முகத் தேர்வு.

மூட்டை மூட்டையாகப்
புத்தகம் வேண்டாம்.

விடிய விடியப்
படிக்க வேண்டாம்

உறுதியின் ஊற்றுப் போதும்
அம்பாரியில் ஊர்வலம் போகலாம்.

துன்பத்தின் துகள்கள் ஒட்டாமல்
இன்பத்தின் சர்க்கரையைச் சாப்பிட முடியாது.

“துன்பத்தின் துகள்கள் ஒட்டாமல்
இன்பத்தின் சர்க்கரையைச் சாப்பிட முடியாது.

“துன்பத்தைக் கண்டு தூரத்தில் அமர்ந்தால்
தூரத்தி வந்து தோள் மீது அமரும்”.

“எதிர்த்து நின்று ஏனென்று கேட்டால்
தொட்டுப் பார்த்துவிட்டுத்
தொலைவில் நிற்கும்”.

கரப்பான் பூச்சியைக் கண்டாலே
கதவடைத்துக் கொள்ளும் மனிதமனம்

காண்டாமிருகத்தின்
கொம்புக்கு முன்னால்

அடி வயிற்றில் புளி கலக்காமல்
என்ன செய்யும்?

அழிவு- ஒருபுறம்
அலக்ஸ்சாண்டரின்
ஆட்சி வெறி போல் ஆட்டம் போட்டது.
ஊர் வாய் - மறுபுறம்
கொசுவர்த்தி போல் புகைந்து திணறடித்தது.

“இந்தச் சமுதாயம்
எதிர்மறைக்குப் பிறந்த எருக்கம் பூக்கள்”.

வெள்ளிநிலவின் துள்ளும் ஒளியைத் துறந்துவிட்டு- அதன்
வெளிறிய களங்கத்திற்காய்க் கவலைப்படும்.

அருவிச்சாரலில் தலை நனைந்து
ஆற்றின் கரையில் கால் கழுவும்
அரசமரத்தின் அடர்ந்த கிளையின்
செழித்த இலையில்
பழுத்த இலைக்காய்ப் பரிதாபப்படும்.

வலக்கை வழங்கும் கவளத்தை
வார்த்தைக்கும் எடுப்பதில்லை! அது
இடக்கை பார்த்து
இல்லையென அறிந்து
“வெறுங்கையா?” என வெட்டிக் கேள்விக் கேட்கும்.

நிறையை நீக்கிவிட்டுக்
குறைக்காய்க் கூப்பாடு போடும்.

அது நீலகண்டனுக்குக்
குழந்தையில்லாக் குறையைக்
குத்திக் காட்டியது.

வீட்டில் வேதனைவெப்பம்
வெளியே பழிப்புரை
ஆக்ஸிஜன் இல்லா அடுப்படியில்
அடைபட்ட ‘அம்மா’ போல்
அவதிப்பட்டார்! நீலகண்டன்.

தூரத்தி வந்த துயரமேகங்கள்
உடைத்து எறிந்தன! உறுதித் தூண்களை.

மன அறைகளில் மண்டியிட்டு
மகிழ்ந்து கொண்டது! மகிழ்ச்சியின்மை,

மனசுக்குள் மௌனமாய்ச்
சிரசெடுத்தது! சிப்பாய்க் கலகம்.

துன்பங்கள் நடத்திய வாள்வீச்சில்
துண்டு துண்டாய்ப் போனது! தூக்கம்.

உண்ணாவிரதத்திற்கு
உடலை இருத்தியது! உற்சாகம்.

முகத்தின் முகப்புகளை
மூடிப் படர்ந்தது! சோகத்தின் நிழல்.

கன்னத்தில் கால் வைத்து
மிதித்துக் கொண்டன! கவலையின் ரேகைகள்.

இமையின் மதகுகளை
இடித்து நின்றன! கண்ணீர்த் திவலைகள்.

பிரச்சனையின் பிடியில் பிதுங்குகிறார்! பிள்ளை.
மோப்பம் பிடித்தது! டிலனாயின் மூளை.

“முகத்தில் மூதேவியின்
முத்தம் பதிந்தது எப்படி?”
முகம் நோக்கிக் கேட்டார்! டிலனாய்.

“ஒன்றுமில்லை!”
இறந்து பிறந்த சிரிப்பில் சொன்னார்.

விடவில்லை! இதயம் வாசிக்க அறிந்தவர்.

“பந்திக்குப் பரிமாறும் பாயாசம் போல்
பத்துக் காதுகளுக்குப்
பங்கு வைத்தால் - மனச்சுமையின்
பலம் குறையும்!” என்றார்.

மனசுக்குள்-
வருத்தங்கள் எழுதி வைத்த விருத்தங்களை

டிலனாயின் காதுகளில்
வரி வரியாய் வாசித்தார்! பிள்ளை.

இருதய ரணத்தைக் குணப்படுத்த
திருவிவிலியக் களிம்பெடுத்தார்! டிலனாய்.

விவிலிய விளக்கங்களால்
பிள்ளையின்
சிந்தனைக்குச் சிக்கெடுத்தார்.

பட்டத்தின் வால் போல் பிறந்து
அலைந்த அமைதியை
ஆத்மாவின் அறைக்குள் அடைத்து
உவமைகளால் ஊட்டச் சத்து ஊட்டினார்.

பிள்ளையின் இதயத்தில்...

கீறல் விழுந்த பகுதிகளை
விசுவாசக் கதைகளால் ஒட்டவைத்தார்.

எட்டாத உயரத்தில்
ஒட்டியிருந்த ஒட்டறையை
விவிலிய ஏணியில் ஏறி அடித்தார்.

மனப்பரப்பில் விவிலியக்கல் விழ விழுத்
துக்கப்பாசிகள்
கொஞ்சம் கொஞ்சமாய் விலகிக்கொண்டன.

பிள்ளையின் முகத்தை
இறுக்கிப் பிடித்த சோகமுட்கள்
ஒன்றொன்றாக முறிந்தன.

அன்பைச் சந்தித்த அன்னம்

10

‘சுத்தமான அன்பு’

இது

இருபக்கங்களிலும்
வசீகர முலாம் பூசப்பட்ட
கூர்மையான கத்தி.

பச்சைமரத்திலும் பாயும்
பட்டமரத்திலும் பாயும்.

உள்ளங்களை ஊடுருவிப்
பள்ளங்களைப் பதிக்கும்.

வெற்றி

இதன் முனைகளில்
சுறுசுறுப்பாய் இயங்கும்.

இது

உண்மை ஊஞ்சலாடும் தொட்டில்!
நேர்மை ஓய்வெடுக்கும் கட்டில்!

இது

ஒரு மயில் இறக்கை-

இதற்குப் பிற இதயங்களை
வருடத் தெரியும்
நெருடத் தெரியாது.

இது
தெளிந்த கிணற்றுத் தண்ணீர்!
உள்ளத்தின் பிம்பத்தை
உருக்குலையாமல் காட்டும்.

இந்த அன்புநீர்ப் பாய்ச்சி
அரவணைப்பில் பயிர் செய்து
மனங்களை அறுவடை செய்தார்! டிலனாய்.

டிலனாயின் உரையாடல்
தன்
உணர்விற்கு உணவிட்டு
உயிரை உசுப்பி விடுவதை உணர்ந்தார்!
நீலகண்டன்.

அவர் - டிலனாயைச் சந்திப்பதிலும்
இயேசுவை சிந்திப்பதிலும்
இனிப்பு தேடும் ஏறும்பானார்.

ஒருநாள் டிலனாய்...
பழைய ஏற்பாட்டில் நீதிமான் யோபுவின்
பலமான விசுவாசச்சரிதம் விரித்தார்!

யோபு
ஒரு நீதிமான்.

விசுவாசத்தை வீடாகக் கொண்டவர்!
பரமபிதாவை மறுதலிக்க மறந்தவர்!

உடல் உடைந்த போதும்- கர்த்தரின்
உறவுப் பாலத்தில்
உடைவு வராமல் உறுதி காத்தவர்.

அவரின்
இரத்தத்தின் இரண்டு அணுக்கள்
சந்திக்க நேர்ந்தால்
பரமபிதாவின் புகழ் பாடி சந்தோசிக்கும்.

வானுலகில் ஒருநாள்
கடவுளுக்கும் -
சாத்தானுக்கும் வாய்கலப்பு.

“என் மகன் யோபு
நீதி தவறுவதில்லை!
சுவாசக் காற்று மறுக்கப்பட்டாலும்
என்னை மறுக்கமாட்டார்!” என்றார் கடவுள்.

“சந்தோச இசையை
சுவாசிக்கும் வரை மறுக்க மாட்டார்!
சுண்டு விரலால்
சீண்டிப் பாரும்!” என்றது சாத்தான்.

“நீயே செய்!
அவரைத் தொடாதே!” என்றார் கடவுள்.

யோபுவின் வீட்டில்
சாத்தான் சத்தமிட்டு விருந்துண்டது.

சோதனைக் கூடுகட்டி
சோகக்குஞ்சு பொரித்தது.

துன்பங்கள் முளைவிட்டு
துண்டுபடாத சுருள் சுருளாக வளர்ந்தன!

எருதுகள் கொள்ளையரின் வலையில்
ஏமாந்து சிக்கின!

கழுதைகள் கள்வரின்
கண்ணியில் விழுந்தன!

அவற்றை
மேய்த்தவரின் தலைகள்
தனியாக்கப் பட்டது!

ஆடுகளைத் தின்று
அக்கினி ஏப்பம்விட்டது!

பசித்த கட்டடங்கள்
அவர்
மக்களைப் புசித்தன!

கலங்கவில்லை!
அந்தக் கரும்பாறை.

“கொடியறுத்து வந்த போதும்
கொஞ்சம் கூடக் கொண்டு வந்ததில்லை.

உயிரறுத்துப் போகும் போதும்
உமியளவும் கொண்டு போவதில்லை

கடவுள் கொடுத்தார்!
கடவுள் எடுத்தார்!
அவருக்கே மகிமை!” என்றார் யோபு

பெருமிதத்துடன்
நகைத்தார்! கடவுள்.

“உடல் மீது கை வைத்தால்
உறுதி திரியும்” என்றது சாத்தான்.

“நீயே செய்!
உயிரைத் தொடாதே!” என்றார் கடவுள்.

யோபுவின் உடலில்
அமிலம் வீசி
அழுகச் செய்தது! சாத்தான்.

சாம்பலில் அமர்ந்து
சர்வ வல்லவரின் சாதனை சொன்னார்! யோபு.

ஓட்டுத் துண்டால்
புண்களுக்குத் தலைவாரிக் கொண்டார்!

புண்கள் கண்ணீர் வடித்தன!
ஆயினும்
கண்கள் கடவுளையே புகழ்த்தின!

“வாழத்தெரியாதவன்”
சான்றிதழ் வழங்கியது! நண்பர் கூட்டம்.

“கடவுளை சபித்து
வாழ்வை விவாகரத்துச் செய்!” சபித்தாள்!
வாழ்வைப் பங்கிட வந்தவள்.

“உயிரை உடலில் ஒட்ட வைத்திருப்பதே
உன்னதரின் மகிமை!”
என்றது யோபுயெனும் புல்லாங்குழல்.

ஆயிரம் முறை அழுத்தி அழுத்தி ஊதியும்
சாத்தானால்
இசைக்க முடியவில்லை.

வாலைச் சுருட்டித் தன்
தோல்வியை அங்கீகரித்து
தோப்புக்கரணம் போட்டது! சாத்தான்.

யோபு
இருந்ததை விட
இருமடங்கு அதிகம் பெற்றார்.

இப்போது
இருட்டுக் குழம்பாயிருந்த நீலகண்டன் நெஞ்சு
நேசஉருக்காய் உறைந்தது.

பாலும் நீரும் பிரித்தெடுக்கும்
அன்னத்தின் ஆற்றல் அடைந்தார்.

சீறும் அலையைச் செலுத்திய நெஞ்சம்
ஆழக் கடலின் அமைதியை அடைந்தது.

மனச்சுவரில் படிந்த கறைகள்
மறைய வெள்ளையடித்தது! வெண்மதியின் போதனைகள்.

கிறிஸ்துவில்
புதிய சித்திரம் தீட்டப் புறப்பட்டார்!

கிறிஸ்துவின்
வெள்ளாட்டு மந்தையில் சேர
வெளிஅடையாளம் கேட்டார்! பிள்ளை.

“வேடந்தாங்கலில் ஓர் இடம்
வேண்டும்” என்றது வெள்ளைமனப் பறவை.

இடிகேட்டதும் முளைக்கும் மூங்கிலின் வேகம்
பிள்ளையின் முகத்தில்
முறைத்திருக்கக் கண்டார்! டிலனாய்.

பழைய சம்பிரதாய வட்டத்தின்
பரிதிக்கு வெளியே விழுத் துள்ளியது
இந்தப் புள்ளிமான்.

எந்தப் புள்ளியும் பரிதிக்கு வெளியே
எழும்ப விடுவதில்லை! ஆதிக்க ஆரம்.

அறிந்திருந்த டிலனாய் - தலை சொறிந்தார்.

“கிறிஸ்துவுடன் எனக்கும் பந்தி வேண்டும்”
பிள்ளையின் வார்த்தைகள் வாலிபத்தில் குதித்தன.

உறுதியில் ‘உருக்கு’ தெறிப்பது உணர்ந்தார் டிலனாய்.

அல்ஜிப்ராவை அழைத்துக் கேட்டது
டிலனாயின் அறிவு.

தேற்றத்தை நிரூபிக்க
தேவையான திடம் இருப்பதால்
தேர்வு பெற்றதாகத் தலையாட்டியது அல்ஜிப்ரா.

கணித அறிவு காட்டியபடி - டிலனாய்
கடிதம் வரையக் காகிதம் எடுத்தார்!
அருட்பணி புத்தாரி அடிகட்கு.

கிறிஸ்துவில் புதுப்பீறப்பு

11

மனதின் மேற்பரப்பில்

போர் முடிந்த

போர்க்களம் போல் தவிப்பு

அடிப்பரப்பில்

ஒரு மெல்லிய தீபத்தின் வெளிச்சம்

இடையில்

சாந்தம் சதுராடிக்கொண்டது.

நெஞ்சின்- மேற்புறம் தாகம்

அடிப்புறம் நெருப்பு

இடுப்பில்

டிலனாயின் மடல்

ஒலைச்சுவடிச் சுமந்த தென்றல்

ஒற்றையடிப் பாதைவழி - வடக்கன்குளம்

ஒலைக்கூரைக் கோவில் நோக்கிப் பறந்தது!

திருக்குடும்ப ஆலயம்

பிள்ளைக்கு வரவேற்பு வாசித்தது.

அருட்பணி புத்தாரி அடிகளிடம்

ஒலையை ஒப்படைத்தார்.

கடிதம் படித்த அடிகளின் கண்கள்
சூடுபட்ட பூனை போல் மிரண்டன!

கடிதம் பிடித்த அடிகளின்
கரங்கள் தட்டச்சடித்தன!

பாரம்பரியக் கூட்டை
உடைக்க நினைக்கும் குயில்குஞ்சை
ஆதிக்க காகங்கள் அடித்து நொறுக்கும்!

சாஸ்திர சம்பிரதாய
வளை விட்டு வெளிவரும் எலிக்குட்டியைக்
கருநாகங்கள் வளைய வளையக் கொத்தும்!
உணர்ந்தார்! புத்தாரி அடிகள்.

மறுப்பை மறுக்காமல் விளக்கினார்!
“தெரியும்”
நம்பிக்கையுடன் நடந்து வந்தது! பதில்.

இது
அசைவம் மறந்த பருந்து
அறிக்கையிட்டது!
புத்தாரி அடிகளின் உள்ளம்.

திசை தெரிந்து பறக்கும் குயிலின்
தீவிரம் கண்டு திகைத்தார்!
நகர்ந்தார்!

பிள்ளையின் உழுது பண்பட்ட நெஞ்சில்
ஞானபாடம் விதைக்க
ஞானபிரகாசம் உபதேசியாரை அனுப்பினார்!

ஆயிரத்து எழுநூற்று நாற்பத்தைந்து
மேய் பதினான்கு - கோடைப் பகலில்....

ஞானத்தந்தையானார்
ஞானப்பிரகாசம்.

திருமுழுக்கு கொடுத்துக்
கிறிஸ்துவில் அங்கமாக்கினார்
புத்தாரி அடிகள்.

நீலகண்டன் மறைந்து
தேவசகாயம் (லாசர்) பிறந்தார்.

12

வெளிச்சத்தில் இணைபுறாக்கள்

இப்போது

பிள்ளையின் ரத்தத்தில்
சந்தோச அணுக்கள்
சஞ்சரிக்கத் தொடங்கின.

மனதை மூடியிருந்த
கறுத்தப் போர்வை
கழன்று போயிருந்தது.

உடையில் பரிசுத்தம்
பரிணமித்திருந்தது.

பேச்சில் பணிவு
பந்தலிட்டிருந்தது.

நடையில் அமைதி -அன்ன
நடையிட்டுத் தவழ்ந்தது.

பார்வையில் கனிவு
கண்கட்டி விளையாடியது.

ஒருநாள் ....

திருநீற்றுப் பட்டைகள் திருவிழா காணும் நெற்றிமேடையில்
திருச்சிலுவைத் தலைமைத் தாங்குவது கண்டார்!
பார்கவியம்மாள்.

“இந்த மாற்றத்தின் மர்மமென்ன?”
அகவியது மயில்.

“மாபரன் இயேசு” என்றார்! பிள்ளை.

“நெருங்கியச் சொந்தம் போலிருக்கு...”
கேள்வியை விடையாகக் கேட்டார்!
பார்கவியம்மாள்.

“ஆம், இரத்த பந்தம்” என்றார்! பிள்ளை.

“தொகையிடலின் வள்ளி போல் வளைக்காமல்
நிமிர்த்துச் சொல்லுங்கள்;
புதிர் விடுத்துப் புரியச் சொல்லுங்கள்”
அன்பைக் குழைத்துக் கேட்டார்!
பார்கவியம்மாள்.

“இயேசு
இரத்தம் குடிக்கும் தெய்வமில்லை
கொடுக்கும் தெய்வம்” என்றார் பிள்ளை.

கஷ்டத்தில்-
கை விடுபவரல்லர்
கைத்தூக்கி விடுபவர்.

இயேசுவைப் பற்றி
அறிந்தவற்றை
அடுக்கடுக்காய்ச் சொன்னார்.

பிள்ளையின்
இந்தத் தெளிந்த மனதைத்
“திரிந்த பால்” என்றார்! பார்கவியம்மாள்.

“கெட்டுப் போனதாய்ச் சுற்றம்
விட்டுப் போகும்!”

“பந்தச்சோலைப் பட்டுப் போகும்!”

“தனிமையின் தணல்
நம்மைச் சுட்டுப் போகும்!”
என்றார்! பார்க்கவியம்மாள்.

“பானையில் இருந்தால் சுற்றும்
அகப்பைகள் தான் சுற்றும்.

ஒருநாள் மட்டும்
பரதேசியாக நடித்துப்பார்!

சுற்றத்தின் சுறுசுறுப்புகள்
அதனதன்
முற்றத்திலே முடங்கிவிடும்.

பாசம் பொதிந்த வார்த்தைகள்
வழங்கிய வாய்கள்
கூட்டம் போட்டுப் பரிகசிக்கும்.

தன் கண்களில்
விதவித நிறக் கண்ணாடி மாட்டி
விந்தை வரைக்கும்.

முகம் மறைவில்
கைதட்டிச் சிரிக்கும்.

முகத்திற்கு முன்னால்
தாடையில் சுட்டுவிரல் வைத்து
ஐயோ!... பாவம்!... எனச் சொல்லும்.

கூடவே ‘சச்.....சச்’ என்று
பல்லியின் சத்தம் கொடுக்கும்.

இது
துக்கம் தூண்டி விட்ட வருத்தமல்ல
ஆனந்தம் அனுப்பிய அனுதாபம்.

இந்தச் “சுற்றம்”-
சிவப்பைப் பூசிய சுறுத்த உதடுகள்
அழகை உமிழும் அரளிச் செடிகள்.

இப்படித்தான் கோடி கோடி ஆண்டுகளாக
இந்தப் பூமிப்பந்து அண்டவெளிச் சாலையில்
உருண்டு கொண்டு இருக்கிறது.

நீயும் - நானும் இதில் தான்
வாழ்வதற்கு வரைக்கப்பட்டுள்ளோம்.

கிறிஸ்துவின் நிழலில் மட்டும்
தனிமைக்கு வேலையில்லை!

திருவிவிலியத்தைத்
தினம் கையில் நாமெடுத்தால்.....

சூரியச்சிந்தனை
சுற்றிக் களிக்கும்!

சகாரா வாழ்விலும்
சந்தனம் மணக்கும்!

சதுராடும் நிம்மதியில்
சமாதானம் பிறக்கும்!

துன்பத்தின் தூண்டுகோல்
தூண்டில் மீளாய்ப் புரளும்!

வேதனைகள் சாதனைகளாக மாறும்!
விசுவாசஉடை கவசமாகும்!

நீயும் வா! சேர்ந்து போவோம்

திருச்சிலுவையின் கோட்டைக்கு - குடி
பெயர்ந்து போவோம்

இன்பக் கானான் சென்று
இனிக் காலம் கழிப்போம்”

பிரசங்கம் முடித்தார்! பிள்ளை.

உள்அறை சுற்றுவதாய்
உணர்ந்தார்! பார்கவியம்மாள்.

அடுத்தநொடியில் தன் தாய்க்கு
அனைத்தும் அஞ்சல் செய்தார்.

அவள் காளியாய் மாறி வாயிலிருந்து
சூலத்தை வீசினாள்.

கணவனா?.... கடவுளா?.... கடமையா?.... சுற்றமா?....

வரப்பில் ஒரு காலும் வாய்க்காலில் ஒரு காலுமாய் இல்லை!
வாய்க்காலில் நின்று கொண்டு வரப்பு ஏறுவதா? வேண்டாமா என
நெஞ்சம் நெருண்டது பார்கவிக்கு.

கண்முன்
கண்ணகியும், நளாயினியும், சாவித்திரியும்,
அருந்ததியும்
தோன்றித் தோன்றி மறைந்தனர்.

கரம் பற்றிய கணவன்
கரம் கூப்பிய கடவுளைத் தாமும்
கரம் கூப்புவதாய் முடிவை முடித்தார்!

மனதை
அடைந்திருந்த இருட்டு
அழுதுகொண்டு வெளியேறியது.

புத்தாரி அடிகளைப் பணிந்து
திருமுழுக்குப் பெற்றார்,

விண்ணகத்தில் எழுதப்படாத பெயர் பார்கவியம்மாள்
நீக்கப் பட்டு 'ஞானப்பூ' (6௧௮௯) என்ற பெயர் எழுதப்பட்டது.
புறாக்கள் இரண்டும்
இணையாக வெளிச்சத்தில் நடந்தன.

தூரத்தில் துன்பம்
தன் கண்ணி வெடிகளைப்
புதைத்து வைத்துக் காத்திருந்தது.

சுற்றத்தின் சூளுரை

13

பிள்ளை

பிறந்த பாவம் கழுவி வீடு வருமுன்

அது - வீதியின் காதுகளில் விளம்பரமாயிருந்தது.

திருவிழா கண்ட வீடு

தெருவிழா காண்பதன்

காரணம் தேடிக் காரணவர் (குடும்பத் தலைவர்) புறப்பட்டார்.

“நீலகண்டனின் மதக்குதியல் தான்

குடும்ப வீட்டில் குழப்பம் கூடு கட்டக் காரணம்!”

பழி வந்தது.

பூஜை செய்வது புண்ணியம் என்று

பரிகாரக் குறி பகர்ந்தது!

பூஜைக்கென பூக்கள் பறித்தார்

மருதக்குளக்கரை காரணவர்.

பூஜைக்குத் தலைநாளில்...

பிள்ளையின் கால்கள்

பூவிரித்த மருதக்குளக்கரையில் பதிந்தது.

கண்டதும் - காரணவர் நெற்றி

கால் பங்கு சுருங்கியது.

பிள்ளை வந்தால்...

பிறகு என்ன செய்வதென்று

தயாரித்து வைத்த தாமிரத்தட்டுகளை இசைத்தனர்.

புராணக் கதைகளும் - முந்தையோர்

புரிந்த பூஜைகளும்

கலவையாக்கி - பிள்ளையின் மூளையைச்

சலவையாக்க முயன்றனர்!

பிள்ளை வைத்திருந்ததென்ன குங்குமப் பொட்டா?

கலைப்பதற்கு-

பச்சையல்லவா குத்தியிருந்தார்.

வானத்திற்கு வெள்ளையடிக்க

முடியுமா?

கடலைப் பிரித்து நீலம்

எடுக்க முடியுமா?

காய்ந்த போதனைகள்

கடலில் கரைத்த காயமானது.

அரைக்க அரைக்க

அம்மிக்கல் தேய்வது போல்

ஓதி ஓதி

ஓதியவர் வாய் ஓய்ந்தது.

போதனைக்குப் பாய்ந்தவர்களுக்கு - இயேசுவின்

சாதனை சொன்னார்! பிள்ளை.

“நீங்கள் - பாதாளத்தின் பாதையில்

தடவித் தடவி நடக்கிறீர்கள்.

நாங்கள் - நந்தவனத்தின்

நடுவாசலில் நிற்கிறோம்.

நீங்கள் - உறங்கும் மயானத்தை

உற்சாக மூட்டும்

ஊதுபத்திகளாயிருக்க விரும்புகிறீர்கள்.

நாங்கள் வாழவைக்கும் தேவனுக்கு

வாசனைப் பரப்பும்

வாடா மலர்களாயிருக்க விரும்புகிறோம்.

இருட்டையே வெளிச்சமென்று
இருட்சியில் வாழ்ந்தது போதும்!
வாருங்கள்! வெளியே....

வணக்கத்துக்குரிய இறைவனின்
வரப்பிரசாதத்தை
வாங்கக் கை விரியுங்கள்”
என்றார்! பிள்ளை.

போதித்தவர் உடல் சிவந்தன!
குத்துச் சண்டைக்குக்
குதித்து வரும் வீரன் போல்
உள்ளம் குதித்தது.

கோபம்-
தந்திரம் பழுத்திருந்த தலையின்
உச்சியேறி
உதடுகள் வழியாய்ச் சாடியது.

“உன்னையும் - உன்னைச் சுமக்கும்
புதுமதக் குதிரையையும்
பாடைகட்டி சுடுகாட்டில் சுடுவோம்”
சூளுரைத்தன!

“இது பூணூல் மேல் சத்தியம்” என்றன!
சத்தியம் அறியாதவை.

உங்கள் சத்தியம் சாவை சஞ்சரித்தால்
பூணூல்
அரையில் பூணும் நூலாக்குவீர்களா?
நியாயமாய் கேட்டார்! பிள்ளை.

நியாயமோ!
அதர்மத்தின் நிழலில் அமர்வது தான்
அதிகபட்ச இன்பம் என்றது! - அங்கே
ஆடிப் பாடிச் சென்றது.

பொறாமைக்குப் பொரித்த முட்டை

14

தளவாய் இராமையன்
ஏர்வாடியில்
ஏழ்மைவிட்டு மகன்.

அரண்மனை கணக்கர் தான்
அவரின் ஆரம்பத்தொழில்.

கரும்பின் அடிப்பக்கம் கடிக்க வேண்டும்!
உடும்பை முதுகில் பிடிக்க வேண்டும்!

பாம்பைப் பத்தியில் அடிக்க வேண்டும்!
யானையை நெற்றியில் அடிக்க வேண்டும்!
மனிதரைப் புத்தியால் அடிக்க வேண்டும்!

என்ற சூத்திரம் அறிந்தவர்.

அமாவாசை நிலவிற்கில்லை!
சுழற்சிச் சூரியனுக்கில்லை!

விலங்குப் பிறப்பில்
விந்தை விளக்கும் அடிமனம் இல்லை!

புவியீர்ப்பு மையத்திற்கு மேல்
பள்ளம் நோக்கி வெள்ளம் பாய்வதில்லை!

ஆறாம் அறிவை எட்டாத வரைக்கும்
அடுத்ததன் வயிற்றை
அடிக்கும் எண்ணம் எட்டுவதில்லை.

என்ற சூட்சுமம் அறிந்தவர்.

‘வலை விரிக்காமலும் சிலந்தி இரைபிடிக்கும்’
‘மேகம் இல்லாமலும் மயில் தோகை விரிக்கும்’
‘காகம் கரையாமலும் வீட்டிற்கு விருந்து வரும்’

நரிகளின் ஊளை - அவற்றின்
மோக கீதம்

புறாவின் குணுகல் - தன்
துணையைக் கெஞ்சல்

என்ற நடைமுறையின்
தத்துவங்கள் அறிந்தவர்.

காலனுக்கே கஞ்சி
வடித்துக் கொடுத்தவர்.

காம்பு பார்த்துக்
கல் எறிந்து; கல் எறிந்து
தளவாயாக உயர்ந்தவர்.

நாற்காலியின் பலம் வைத்து
நாட்டு மக்களைப் பிழிந்தவர்.

மனிதர்கள்
நாற்காலியை மதித்தார்கள்
தளவாயை வெறுத்தார்கள்
பிள்ளையை நேசித்தார்கள்

பிள்ளையின் நேர்மை
மன்னரின் இதயத்தில் மணம் தெளித்தது.

பிள்ளையின் பண்பு
மக்களின் மனதில் பால் வார்த்தது.

இதன் வெப்பம் - தளவாயின் தலையிருந்த
பொறாமை முட்டைகள் பொரிக்கப் போதுமாயிருந்தது.

குஞ்சுகள் கொழுத்து வளர
டீலனாயின் வளர்ச்சி குளுகுளுபூட்டியது.

மூளையின் அரிப்பைச்
சொல்லவும் முடியாமல்;
சொறியவும் முடியாமல் தவித்தார்! தளவாய்.

அந்தச் சமயத்தில் தளவாயின்
அந்தப்புரம் வந்த ஆதிக்க வர்க்கம்
பிள்ளையின் பெருமையைச் சிறுமையாக்கி
இல்பொருள் உவமையணியில் இயம்பினார்.

பாலில் கலந்த விஷம்
பார்வையில் தெரியாதது போல்
கற்பனை நயம் கலந்து
காதுகளில் கயிறு திரித்தார்கள்.

தளவாயின் கோபக்கடல் உள்வாங்கியது.

அப்போது - வடக்கன்குளம் திருக்குடும்ப ஆலயம்
ஓலை வேய்ந்த கூரைக் கொண்டது.

ஆங்காங்கே
வானம் வந்து ஒட்டை அடைத்தது.

சூரியன்
ஒற்றை ரூபாய் நாணயங்கள்
ஒட்டி இழுத்தது.

மழை வந்து
மலர்த்துளித் தூவிச் சென்றது.

இதனைப் பழுது பார்க்க
புத்தாரி அடிகளார் முயன்றார்!

இதற்கு-
திருவிதாங்கூரின் மலைகளில்
திருப்பிறவி எடுத்த
தேக்குமரம் தேவைப்பட்டது.

அது
ஆரல்வாய்மொழி சுங்கச்சாவடியைக் கடக்க
அரண்மனை அனுமதிக்க வேண்டும்.

அனுமதிக்குப்-
பிள்ளையை நாடினார்
பிள்ளை தளவாயைத் தேடினார்.

தளவாய்க்கு
உள்வாங்கியிருந்த கோபக்கடல்
சுனாமியாய் விசுவரூபம் எடுத்தது.

அது - வார்த்தைகளால் வடமிட்டு
பிள்ளையைச் சுருட்டியிழுந்தது.

தளவாயின் முற்றிய மூர்க்கம்
மூக்கின் முதுகெலும்பைப் புடைக்க வைத்தது.

அவசரமாய்ப் பிள்ளைக்கெதிராக
அறிவை ஆப்புச் செதுக்க அனுப்பினார்.

தளவாயின் கையின் இறுக்கத்தில்
அனுமதிச் சீட்டு
அலறித் துடித்தது.

தளவாயின் ஆத்திரம்
அனுமதிக் கோரிக்கையை
அணுஅணுவாய்க் கிழித்தது.

அனுமதி கருவாகாமலே மரித்ததற்காய்
அஞ்சலி அனுப்பினார் பிள்ளை
அடிகளுக்கு.

15

இணைந்து முழுங்கிய சங்குகள்

ஆதிக்க வர்க்கம்
ஆங்காங்கு அமைதியைத் தொலைத்தது.

அது
தளவாய்க்குத்
தலையணை மந்திரம் ஒதி விட்டு
மன்னரின் மணியறைக்கு
மங்களம் பாடச் சென்றது.

கடவுளின் பிரதிநிகல்கள்
கண்கலங்கும் வருத்தத்தின் வாசலிலா?

வந்தவரின் வசனத்திற்கு
உடுக்கை அடிக்கப்
படுக்கையை விட்டுப் பாய்ந்தார்! மன்னர்

“அந்தணர் குலவிளக்கே...
ஆரியர் மாமணியே....

எங்களின் வீட்டு அடுப்புகளில்
என்றும் குளிர்ந்துடைக்கும் தெய்வமே...

“ஊட்டுப்புரை” நிறுவி (ஊட்டுப்புரை: அந்தணருக்கு அன்னதானம் வழங்குமிடம்)
உப்பிட்ட உத்தமரே!

உம் கொற்றம் ஒங்குக!
கொடைக்கோபுரம் உயர்க” என்று-

ஆவேசத்தில் வந்தவை
ஆலோலம் பாடின.

முட்டளவு முங்கினார் மன்னர்
புகழ்ச்சியின் மணம் நாசியைத் தடவியதாய்
உதட்டில் நெளிந்த புன்னகை சொன்னது.

திலரெனத்
தோல் நிறம் மாற்றித்
தேம்பியது கூட்டம்.

விசயத்தைச் சொல்லாமல்
விக்கி விக்கி அழுதது.

வெயிலும் மழையும்
சேர வருதல் - பொய்மழை
இது நாட்டு வழக்கு.

ஒரு கணம் சிரிப்பு!
மறு கணம் அழுகை!
இது போலியின் முத்திரையென
அறிந்தாரில்லை! மன்னர்.

அக்கிரகாரம் அழுததால்
ஆழி எரிந்தது போல்
ஆவேறினார்.

தொடர்ந்தன!
தொடர் கதையை.....

நீலகண்டனின் கருத்துக்களில்
கருநாகம் புற்றெடுத்துள்ளது.

அவன் - எங்களை
மதிக்கவில்லை - வார்த்தைகளால்
மிதித்தான்

போற்றவில்லை - புழுதிவாரித்
தூற்றினான் - கால்களில்
பன்னீர் தெளிக்கவில்லை - கண்ணீரைத்
தெளிக்க வைத்தான்.

“வேதம் ஒதுதல்
வெட்டியான் வேலை” என்றான்.

“சடங்குகளை பன்னீர் தெளித்துச்
சுத்தமாக்குங்கள்” என்றான்.

“புராணங்களும் - இதிகாசங்களும்
புலியோர் வாழ்வு மகிழ்வில் புரளப்
புறப்பட்டவைகள்”.

ஆதிக்க வர்க்கங்கள் - தங்கள்
ஆதிக்கத் தொழில் செய்ய
அவற்றைக் கக்கத்தில் இருக்கிக் கொண்டு
கண்டபடி வளைக்கின்றன!”

“அவற்றைப்
பூஜை செய்வதை நிறுத்தி விட்டு
மானிடத்தின் மலர்ச்சிக்காக கதையுங்கள்” என்றான்.

“நிலத்தில் வேறிறக்காத பாசிகளை
நீக்கிவிட்டு தெளிந்த நீர் குடியுங்கள்” என்றான்.

“அவன் சொர்க்கத்திற்குச் சொந்தக்காரனாம்
நாம் நரகத்தின் நாயகராம்”.

“ஆரிய நூலை
அரைபூண் நூலாக்குவானாம்”

என்றெல்லாம் - எங்களிடம்
சவால் வளர்த்தான்.

‘நீதிகாப்போர்’ மதம் சேர்ந்தான்.
‘நித்திலப்பூ’ வகைச் சேர்ந்தான்.
கிறிஸ்துவை ‘கடவுள்’ என்றான்.

ஒளியின் மக்களோடு
ஒன்று சேர்ந்தான்.

ஈனர்களுக்கு ஈந்தான்
அவரின்
ஈமச்சடங்கில் கலந்தான்.

பறங்கியருடன் சேர்ந்து
பால் அருந்தினான்.

உழுபோர் உடல் மறைக்க
மேலாடை உடுக்கச் சொல்லி
மன்னருக்கெதிராய்க் கிளர்ந்தான்.

எனக் கற்றைக் கற்றையாகக்
கட்டுக் கதைகள் அடுக்கி வைத்தன.

“இப்படியே விட்டால்....

கிறிஸ்தவம்-
செழித்துச் செவ்வாயை நிறைக்கும்.

புளியமரம் போல்
பூமி பிளந்து ஆணிவேர் இறக்கும்.

கிளைகளில் ஊஞ்சல் கட்டி
கிறிஸ்தவர் உல்லாசம் போவார்.

நம் கோவில்கள் குன்றிவிடும்
தெப்பக் குளங்கள் மூடப்படும்.

குளியல் காட்சிகள்
ரத்துச் செய்யப்படும்.

குலப் பெருமை
குழிகளில் பதுங்கும்.

தேவதைகள்
தெருவின்றித் திரியவரும்.

ஆதிக்கத் தொழிலை
அடைகாக்க வைத்துவிட்டு
வீதியின் வேலைகளில்
வீதம் கேட்க வேண்டி வரும்.

பட்டு வேட்டிச் சட்டைகளை
பத்திரமாய் மடித்து பரணமீது வைத்துவிட்டு

குத்துமறுவால் சுற்றிக்
குறுக்கும் நெடுக்குமாய் வயல்செழியில்
குதிக்க வேண்டி வரும்.

பூனைக்கு எலி மணிகட்டுமா? - அவனைப்
புரிய வைக்க வேண்டும்.

புலிக்கு முன்னால்
பாய்கின்ற பூனையின்
பின்னங்காலை உடைக்க வேண்டும்.

மழையை மதிக்காத
மாங்கிளையை மலராமல் செய்ய வேண்டும்.

கந்தர்வக் கடவுளை மறந்தவனைக்
கழுமரத்திற்கு விருந்து வைக்க வேண்டும்.

எங்கள்
சர்வநாடியும் சமுத்திரம் போல்
சமாதானமின்றிச் சப்தமிடுகின்றன!

அங்கங்கள் எரிகின்றன!
அங்கேயே சுட்டிருப்போம்;
மன்னர் பேரில் விட்டு வந்தோம்!"

இடைஇடையே பெருமிக் கொண்டு
வாணவேட்டுகளை
வரிசையாகக் கொழுத்திக் கொண்டன
வாய் வேட்டுக் கூட்டம்.

சொல்வீச்சு முடிந்தபின் சொன்னவை யாவும்
கலப்படமில்லாக் கடுகுமணியென்று
கடவுளை அழைத்துச்
சாட்சியாக்கிச் சத்தியம் செய்தன.

“காலம் அறிந்து விதைக்கும் கடுகுமணி
கை மேல் பலன் கொடுக்கும்” அறிந்திருந்தன!

பழத்தில் ஊசியைப்
பக்குவமாய் நுழைத்துவிட்டன.

உண்மை உறங்குவதறியாமல்
போலியின் பித்தலாட்டத்தில் புழுங்கினார்! மன்னர்.

கர்வம் கண்களை விரித்து
வெளியே தெறித்தது.

பக்கவரைக்கு
தந்திரம் படுத்திருந்த
தளவாயின் மேவாயைப் பார்த்தார்.

எட்டுவீட்டு பிள்ளைமாரின் - தலைக்கு
எடையிட்ட பகையெண்ணம்
தளவாயின் தலையருகில்
தட்டி தட்டி ஊமையாய் உறுமியது.

நல்ல நேரத்திற்கு நாழிகை நோக்கியிருந்த
தளவாயின் விசப்பல் விசமிறக்க விரைந்தது.

தளவாய்ச் சங்கும்
தவிட்டளவும் பிசகாமல் ஒரே சுதியில் ஊதியது.

காதில் விழுந்த கசந்த கதைகள்
மன்னரின்
நெற்றிக் கண்ணைத் திறந்தது.

நேசம் சுமந்த நெஞ்சம்

16

மன்னரின் கொட்டாரத்தில்
மின்னிய மின்னல்
பிள்ளையின் வீட்டில் இடி இறக்கியது.

பிள்ளையை வரவேற்க கோட்டையின்
வாசல் மணி அடித்ததாக வாசித்தனர்!
வாள் ஏந்திய வாய்ச்சொல் வீரர்கள்.

சாதிச் சக்கைகளின் 'சடுகுடு' ஆட்டம்
சாதகமாய் மன்னரையும் ஈர்த்து விட்டது!
புரிந்தார்! பிள்ளை.

பதட்டம் தன் பட்டியலில்
பிள்ளையின் பெயரையும் சேர்த்துக் கொண்டது.

மன்னரின் - வாலில் பிடித்த தீ
வருத்தாமல் அணையாது.

எடுடா! சுடுடா! என்பது தான் தீர்ப்பு.

மூளை மூக்கை நுழைக்குமுன்
முடிவு முடிந்துவிடும்.

பிள்ளையின் மனஅமைதி
நூல்முனையில் குண்டுபோல்
அந்தரத்தில் ஆடத் தொடங்கியது.

சூன்யம் சூல் கொள்ள
தைரியம் தளர்ந்தது.

வெடித்துப் பிரிந்த பருத்திப் பஞ்சு பட்ட பாடு
நெஞ்சு பட்டது.

படித்து விரித்த சிந்தையில்
சிக்கல் விழுந்து விக்கல் எடுத்தது.

மழை
மதகுகளுக்குக் கைக்கட்டுமா?
முதன்முறை கைக்கட்டியது.

பயம்
பாறையைத் துளைக்குமா?
முதன்முறைத் துளைத்தது.

வேடனைச் சந்திக்கும் முன்- இறை
வேந்தனைச் சந்திக்க வைத்த
டிலனாயைச் சந்தித்தது
சுமையால் சுற்றப்பட்டிருந்த
சுமைதாங்கி.

அங்கே பரிவும் பாசமும்
கட்டித் தழுவின.

நேசம் நான்கு கண்களில்
கைக்குலுக்கின.

நேசிக்கப்படுபவர்கள் - துன்பத்தால்
நேசிக்கப்படும் போது
இதயம் பரிதாபத்தை
மௌனமாய் வெளியிடும்.

இடைவெளி விட்ட மௌனம்
இருமிக்கொண்டு வெளியேறியது.

புனிதர்கள் பெற்ற புண்களின்
புகழ் சொல்லிக்

கன்னத்தின் ஓடையைக்
கட்டி நிறுத்தினார்! வெள்ளை நண்பர்.

இரத்த வயல்களில்
விசுவாச விதை முளைத்த
விதம் சொன்னார்.

கடலைக் கிழிக்கும் கட்டுமரம்
அலைகளின் அலைக்களிப்பை
அனுபவிக்கும் கதை சொன்னார்.

டிலனாயின்
சாயம் பூசாத வார்த்தைகளால்
காயம் ஏற்கத் திட்டம் பெற்றார்.

பரிசுத்தமும் பரமானந்தமும் பகிரும்
பரலோகம் செல்ல
பாடுகள் படத் தயாரானார்! பிள்ளை.

பணி. கனம் பெரைரஸ் அடிகளிடம்
மனம் வருந்திப் பாவம் களைந்தார்.

வராத வார்த்தைகளை வலித்திழுத்து
பிரியாவிடை வாசித்தார்! பிள்ளை.

ஊக்கம் வலப் புறமும்
துக்கம் இடப் புறமும்
துணைக்கு வர விரைந்தார்! விசுவாச வீரர்
மன்னர் மாளிகைக்கு!

அந்தக் கடின நிமிடங்களில்....

கைக்குட்டையால் வாய் பொத்திக்
கண்ணீர் விட்டது! காற்று.

அசைவது நிறுத்தி அமைதியாய்
ஐயோ! சொல்லின! மரத்தின் இலைகள்.

பிள்ளையின் நிழல்
கண்விட்டு மறையும் வரை...

டிலனாயின்
இமைகள் பேசுவதை நிறுத்திக் கொண்டன!
இதயம் துடிப்பதை நிறுத்திக் கொண்டது!

வீளக்கத்தின் விலை

17

அக்கிரகார சாவிக்கு
ஆடும் பொம்மை தான்
திருவிதாங்கூர் சிம்மாசனம்.

அக்கிரகாரம்
நீதியின் தலையைக்
குதிகாலில் நசுக்கியபடி
சிம்மாசனத்தைத் திருக்கும்.

சுயமிழந்தச் சிம்மாசனம்
கதியிழந்து கத்தும்.

இந்த நடைமுறைச் சம்பவங்கள்
சோகவரிகளாகவும்....

நடந்த சம்பவங்கள்
ஒற்றைவரிப் பாடலாகவும்....

அலைவரிசை போல் ஒலிபரப்பாக -
அரண்மனை அடைந்தது! சந்தனச்சாந்து.

யாருக்கும் சாமரம் வீசாத
மயில் இறக்கையைக் கண்டதும் ...

மன்னரின் முகத்தில் முக்காடிட்டு மூடியிருந்த கோபம்
முழு முகத்தையும் காட்டியது.

அது ஆத்திர அலைகளை
அறுபது அடிக்கு உயர்த்தியது.

சந்திகள் சிந்திய
சந்தங்களின் தெளிவு கேட்டார்! மன்னர்.

ஊர் ஊதிய ஊத்துகளின்
உரிமை கேட்டார்!

முதலைக்குத்- தண்ணீர் பலம்
கண்ணீர் பலவீனம்

அரசர்க்கு - அதிகாரம் பலம்
ஆவேசம் பலவீனம்

“புரிந்து கொள்ள விரும்பாதவர்களுக்குப்
பூபாளமும் புன்னாகவராளியும் ஒன்றுதான்”

விடுகதையின்
விடை தெரிந்தே
விடை விடுத்தார்! பிள்ளை.

“மரியின் மகனின் வழியில் சென்றதும்...”
“மாசற்ற ஆட்டின் மனசைக் கேட்டதும்...”

“தாகமெடுக்காத தண்ணீர் குடித்ததும்...”
பாவம் கழுவிச் சாபம் தீர்த்ததும்...”

“யுத்தம் இன்றி இரத்தம் இழந்தவர்
சித்தம் அன்றி சிரிப்பும் மறந்ததும்...”

நீதியின் குரலை நீட்டி உச்சரித்ததும்...
உண்மையின் முத்துகள்.

மற்றவை
“பொய்மையின் குட்டிகள்” என்றார்.

“தீர்மானித்த தீர்ப்பில்
விளக்கம் விலை போகவில்லை!”

கிளியைக் கூண்டிலடைக்க
கிளிஞ்சல்களுக்கு உத்தரவிட்டார்! மன்னர்!

சகதியில் சந்தனம்

18

இது

பாவிகளின் தேசம்.

புனிதர்க்கு வாழ்வில்லை!

கறையான்கள் கூட்டத்தில்
கட்டெறும்பு வாழ்வதெப்படி?

புல்லுருவிக் கூட்டத்தில்
புனிதப்பூ பூப்பதெப்படி?

நெருஞ்சிச் செடிக்கிடையில்
நெல்மணிகள் முளைப்பது எப்படி?

பிள்ளையின்
கைகளுக்கு கம்பி வளையல்
கால்களுக்கு விலங்குச் சலங்கை
கட்டி விட்டனர் காவலர்கள்.

அத்வைதம் அடைய வைக்கும் சங்கீதத்திற்கு
அபிநயம் பிடிக்க அல்ல

மேடையேறி ஜாடையிட்டு
மேதினியைக் கவர அல்ல

சங்குப்பொட்டி மீண்டுமவர்
சாணத்தில் விழ....

விட்டுவந்த இராகத்தை - மீண்டும்
எட்டுக் கட்டையில் பாட....

பழைய பல்லவியை மீண்டும்
பாட்டாய் இசைக்க....

அவர் விலக்கி வைத்த
கோட்டானின் குகை சென்று குடித்தனம் புக...
கொடுத்தனர் தண்டனை!
அடைத்தனர் சிறையில்- அரை நிர்வாணமாக

அங்கு -
செங்குருதிக் குடித்துச் சேர்ந்தவரும்...
கள்வடித்துக் காசபணம் சேர்த்தவரும்...
கண்மறைத்த காமக்களிக்காரர்களும்...

அத்தாளப் பட்டினியரின்
அடுப்பிடித்த கொள்ளையரும்...

பால் குடித்துப் பத்திரமாய்
ஊறவைத்த உழுந்து போல் ஊதியிருக்க...

நால்மறை கற்றவரை
நான்குபேர் மதித்தவரை போல் ஊதியிருக்க...

நால்மறை கற்றவரை
நான்குபேர் மதித்தவரை நாய்போல் நடத்தினர்.

நன்றிகொன்றவருக்கும்
நான்குவேளை உணவிட்டார்.

நல்லமகன் பிள்ளையினை
நாவுலரத் தவிக்க வைத்தார்.

வாயளவு கவளத்தை
வட்டிலில் வைத்திட்டார்.

“சிறைதர்மம் மறுத்தால் சிங்கம் புல் தின்னும்”
எனத் தப்புக் கணக்கிட்டனர்.

ஈரப்பதம் இல்லாத மண்ணில்
இறக்கிய வேர்போல் இளைத்தார்! பிள்ளை.

சிறைச்சாலைச் சுவர்களுக்கு விசுவாசம் கற்பித்து
மறைச்சாலையாக்கினார்! பிள்ளை.

குற்றத்தில் மிதந்தவர்க்குக் குணம் போதித்தார்.

வெயிலிலிட்ட கொடி
வாடாமல் மொட்டு விட்டது.

சிறைக்குச் சென்று செய்தி சேகரித்தன
டிலனாயின் இரகசியக் குருவிகள்.

சிறையின் கதவில் செதுக்கிய கண்கள்
சிறப்பாக வேவு செய்து
அந்தணர் காதுகளில் 'அலாரம்' அடித்தன.

அரைநாழிகையில்
இரகசியக் குருவிகள் பறப்பது தடுக்க
இறக்கை அரியப்பட்டது.

காவலர் கூட்டம் கடுமைக் கூட்டி
வசைமொழி வாழ்த்துகள்
வாரி எறிந்தது.

பழைய மண்டபத்தைப்
பழுது பார்க்க அழைத்தது.

இருட்டைக் கூட்டி
சூரியனுக்கெதிராய்ப் புரட்சிச் செய்தது.

“சகதியிலும் மணத்தது
சந்தனப்பூ”.

இது - காவலர்க்கும் - தளவாய்க்கும்
கரள்முழுதும்
எரிமலைக் கொப்பளங்களை ஏவியது.

தளவாய்த் தலைமையில்
வட்டமேசை மாநாடு கூடியது.

தங்களின் -
உயர்ந்த இலட்சியங்கள்

உருப்படாமல் போனதற்காக உருகின!
கனவுகள் கருகியதாய்க் கதறின!

சுளுக்கிய கையால் எறிந்த கல்
இலக்கை அடையாமல் இருப்பிடம் திரும்பியது போல்
அமைந்ததற்காய் அங்கலாய்த்துக் கொண்டன.

மன்னரை இறுக்கிப் பிடிப்பதாய்
அஜந்தாவைச் சுருட்டிப் பிடித்தன - அதை
மன்னரின் மேசைக்கு அனுப்பி வைத்தன.

அன்பாய் இருந்த நண்பன் இன்று
ஆலயம் சென்று அமர்ந்தான் என்று -
அடிப்பதா? இடிப்பதா? வெறுப்பதா? ...
அறியாமல் தவித்தார்! மன்னர்.

கணிதப்பாடம் படிக்கும் போது
வழியில் இருக்கும் வகையிடலும் தொகையிடலும்
வாழ்க்கைக்கு எதற்கென வருந்தப் படிக்கும்
பத்தாம் வகுப்பு மாணவன் மாதிரி...

புரியமைப் புலர்ந்தது!
புவியாண்ட மன்னரின் மனப்பூந் தோட்டத்தில்!
எதையாவது செய்ய வேண்டும் - எழுந்தார்!
எண்ணாமல் செய்தி விட்டார்.

எருக்கம்பூ மாலை சூட்டி
ஊர் முழுக்க ஊர்வலம் நடத்தி
குளுமக் காட்டில் (அப்பட்டுவினை)
கொன்று விடச் சொன்னார்.

குளிர்பானம் குடித்த பின்னும்
குளிரவில்லை அவர் நெஞ்சம் - வெளிக்
காற்றுக்கும் இல்லை பஞ்சம்.

எருக்கம்பூ மாலை

19

அரசரின் ஆணையில்
அந்தணரின் ஆனந்தம்
அரைமுழம் வளர்ந்தது.

கைகளால் வெள்ளம் மொண்டு
எரிமலையை அணைக்கப் போவதாய்
எழுந்து குதித்தன.

எருக்கம் பூக்களைக்
கிள்ளிச் சேர்த்தனர்.

கிள்ளிய பூக்களை
வள்ளியில் பிணைத்தன
கள்ளியின் பூக்கள்.

அதனைப்
பிள்ளையின் கழுத்திலிட்டுக்
கவிதை எழுதினர்.

தண்டேரா மேளம்.
சங்கு நாதஸ்வரம்.

தொடங்கியது வீதி உலா.

இதுதான்
பாரததேசத்தின் கோலம்.

“பச்சைக் குழந்தைக்கு
எச்சியிலைகளின் தாலாட்டு!”

“முல்லை மொட்டுக்குக்
களளிப்பால் அபிஷேகம்!”

“அனிச்ச மலருக்கு
அட்டைகளால் ஆராதனை!”

ஆதிக்க ஆரணங்குகள் ஆனந்தம் பொங்க
அந்தப்புர வளையிலிருந்து தலை நீட்டின.

காரைமுட்களால்
கசையடி கொடுத்தனர்! காவலர்.

“பாவம்” என்றன!
பாரம் உணர்ந்த பாசநெஞ்சங்கள்.

அங்கங்கு அழுக்கு வாயரின்
அகராதி காணா அசிங்கப் பாக்கள்.

கிறிஸ்தவம் துறந்து
கிருபைப்பெறச் சொன்னது.

காளிக்குக் கஞ்சிகொடுத்துக்
கண்ணீர் துடைக்கச் சொன்னது.

தீராத் திமிரென்றன!
தீரமில்லாச் சில திமிர்கள்.

அவர்களின் வாய் வீச்சுக்கள் வானவில்போல்
மாய்ந்தன
பிள்ளையின் புறங்காலிலும் ஒட்டவில்லை!

பாலைவனம் ஒட்டகத்திற்குப்
பழமுதிர்சோலை அல்லவா!

நகக்கீறல் படாத மாதாள் பழம் மாதிரி
நகைத்தார் பிள்ளை.

மணம்பரப்பிக் கொண்டிருந்தது
மரிக் கொழுந்து.

இதனைப் பார்க்க பார்க்க
அந்தணரின் அடிவயிறு அடுப்பு மூட்டாமல் எரிந்தது.

அடுத்தக்கட்ட நடவடிக்கைக்கு
ஆயுதங்கள் 'ஆடர்' செய்யப்பட்டன.

வெறியைக் கையில் முறுக்கிப் பிடித்தது
வேந்தனை நெஞ்சில் சுமந்தார்! - என்பதால்.

அதிகாரச் சாட்டையால் அடிக்கத் தொடங்கின!
ஆண்டவர் இயேசுவை அழைத்தார்! - என்பதால்.

கிறித்துவைக் கனவில் கண்டவர்
சுழுமரம் ஏற்றிக் கதையை முடிப்போம் - காச்சித்தது.

கிறிஸ்தவ விதைகள் கிளம்பாத படி
மண்ணுக்குள்ளே மட்கிப்போக
வதைவிஷம் தெளிக்கப்பட்டது.

விஷத்தை வடிகட்டி
விருட்சங்களை வளர்த்தது! கிறிஸ்தவம்.

அது அதிகாரத்தின் அமிலமழையை
அழகுத்திரவியமாய் முகத்தில் பூசிக்கொண்டது.

ஒருகன்னத்தில் அடித்தவனுக்கு
மறுகன்னத்தைக் காட்டிய கிறிஸ்தவம்
வாங்கிய ஒவ்வொரு அடிக்கும்
தன்னை ஒரு அடி வீதம் உயர்த்திக் கொண்டது.

இந்தக் கூத்தாட்டம்
ஒரு புறம் நடக்க...

மன்னரின் மனதில்-
உள்நாட்டுக் கலவரம் உச்சக்கட்டத்தை எட்டியது.

“மதம் மாறினால் மரணத்தண்டனையா?

வீட்டின் கட்டமைப்பை
மாற்றியமைப்பது குற்றமா?

நீலகண்டன்
தன் நேர்மைக்கத்தியால்
நெஞ்சுக்கவசம் தந்தவனல்லவா?

கோசங்கள்
உள்ளிருந்து குடைந்தன.

எழுத்தாணி எழுந்தது
“கொலை வேண்டாம்!
குழித்துறையில் சிறை வையுங்கள்” என்றது.

குழித்துறைச் சிறைக்கதவுகளின் காதுகள்
கிறிஸ்துவை அறிவதற்காய் அழுக்குக் குடைந்தன.

கூட்டிலிட்டு வேங்கையைக்
குற்றயிராக்கியவர்கள்
குறுகுறுத்துக் கொண்டார்கள்.

கனவுகளில் கல்லெறிப் பட்டதாய்த்
தினவு கொண்டார்கள்.

தளவாய்க்குச் சம்மட்டி அடித்தது போல்
தலைச் சுற்றியது.

ஐம்புலன்களும்
ஆவேசத்தில் குளித்தன.

“திருப்படி தானவிழா” வரை
தீண்ட வேண்டாமென ஆமைபோல் புலனடக்கி
திரும்பிப்படுத்தது
தளவாயின் சாணக்கியம்.

(திருப்படி தானவிழா: பத்மநாப சுவாமி சிலை
பாதத்தில் அரசர் தன் வானை சமர்பித்துப் பின்
“பத்மநாபதாசன்” எனப் புனைப்பெயர் பூண்டு திரும்ப
வானை எடுத்துக் கொள்ளல்.

எருமை மேல் ஊர்வலம்

20

திருப்படி தானவிழா முடிந்ததும்...

கைக்கு எட்டியது

வாய்க்கு எட்டாத ஆத்திரத்தால்...

தளபதியின் தலைக்குள்

தலைவைத்திருந்த வேதாளம் மீண்டும் முருங்கைமரம்

தாவி ஏற முயற்சித்தது.

“எத்தனை முறை அறுந்தாலும்

சிலந்தி

வலை பின்னிக் கொண்டேயிருக்கும்

அதற்கு ஒரே சிந்தனை!

வலையிட்டு இரைபிடிப்பது”.

மீண்டும் மீண்டும்

கூடைகூடையாய்க் குற்றச்சாட்டுகளைக்

குவித்துக் கொண்டிருந்தன! குறுமனக்குரங்குகள்.

கிறிஸ்தவத்தின் ஆணிவேர் அறுக்க

பிள்ளையைக் கோடரியாக்கும்

திட்டமொன்றைத் தீட்டி

அதனை

மன்னரின் கையொப்பத்தால்
மந்திரித்தார்! தளவாய்.

பொது இடங்கள் - பொதுமக்கள்
கூடம் இடங்கள் - அவர்கள்
வாழும் இடங்கள் - வழியாகப்
பிள்ளையை எருமைமேல்
பவனிவர வைத்தல்....

மூச்சுக் காற்றை வடிகட்டி
மோந்துப் பார்க்க வேண்டும்
கிறிஸ்தவ மணம் கலந்திருந்தால்....
தினம் முப்பது கசையடிகள்.

அடிவிலும் அங்கத்தடங்களில்
மிளகு அரைத்து மினுமினுக்கத் தடவுதல்...

வெயில் தின்று பசியாற
வெளியில் கொண்டு நிறுத்துதல்...

மனம்மாறாவிடில் - முகத்தருகில்
முந்நூறு மந்திரங்கள் ஒதுதல்....

இவைகளால்
பிள்ளை பேதலிக்கவில்லை.

மாறாக மன்றாட்டுமாலை செய்து
மரிமகன் கழுத்திலிட்டார்.

தேவனோ!
தூயஆவியைத் தூது அனுப்பித்
தூளிகட்டி ஆட்டி விட்டார்.

அன்று- இயேசுவுக்கு ஓசன்னா பாடி
கழுதைப் பவனி - அது
ஆனந்தப் பவனி

இன்று
இயேசுவைச் சுமந்ததால் பிள்ளைக்கு
எருமை ஊர்வலம் - இது
அவமான ஊர்வலம்

எருமைத் தேரின் வடம் பற்றி
அழுந்த இழுத்தன! ஆதிக்கக் கரங்கள்.
வீதி ஊர்வலத்தோர் உருளத் தொடங்கியது
சந்தித்தவர்களுக்குச்
சந்தியில் நின்று சந்தனம் வழங்கியது.

அது
குழித்துறையில் தொடங்கிப்
பார்த்திப்புரம் - குன்னத்தூர்
நெல்வேலி - நட்டாலம்
கருக்கி - கப்பியறை
செல்லங்கோணம் - மாங்கோடு வழியாகத்
திருவிதாங்கோடு சேர்ந்தது.

வழியில்....

சிலர் - பிள்ளையைப் பார்த்துப்
பரிதாபப்பட்டனர்.

சிலர் - “கிறிஸ்தவம் என்ன அமுதமா?
அடியும் உதையும் பட்டு
அதைப் பருக” என்றனர்.

கிறிஸ்துவைத் தூரத்தில் கண்டவர் சிலர்
கிறிஸ்தவம் விட்டுத் தூரம் போயினர்.

“நயவஞ்சகர்களுக்கு நலிவு இல்லை!
நல்லவர்க்கு நன்மையில்லாக் கலியுகம்!”
எனச் சிலர் காலத்தைச் சபித்தனர்.

சிலர் - காறி உமிழ்ந்தனர்!
சிலர் - கடவுளை இகழ்ந்தனர்!

வடம் இழுத்தக் கூட்டம்
வாயிலும் கையிலும்
வஜ்ராயுதத்தால் தாக்கித் தாக்கி வந்தன.

சூரை முட்களால்
சுண்டிச் சுண்டி இரத்தம் குடித்தன.

முட்கள் கொடுத்த முத்தத்தால்
முகம்சுழித்த சதைகள் இரத்தம் துப்பின.

காயத்திற்குக் காந்தரி மிளகினால்
களிம்பு தடவப்பட்டது - அது
ஏழுலோகம் தாங்காத எரிச்சலை
ஏற்றியது.

இயேசுவின் பெயரால்
எரிச்சலை எரித்தார்.

தீரத்தோடு தீபம் ஏந்திச் செல்லும் ஒலிம்பிக் வீரர் போல்
திருமகன் பிள்ளை
விகவாசத்தீபம் ஏந்திச் சென்றார்.

ஜெபித்தவரும் - சபித்தவரும்
ஜெயம்பெற ஜெபித்தார்.

அவரின் பால்வடிந்த முகம்
பாசமழை பொழிந்தது!

அருள்நிறைந்த கரங்கள்
ஆசிக்கதிர் அளித்தன!

உடலில் இரத்தம் சொட்டிய போதும்
கண்கள்
இரக்கத்தையே சொட்டிக்கொண்டன.

அவர் மேல்- எறிந்த ஈட்டிகள்
ஏமாற்றத்தில் திரும்பின!

கட்டளை இட்டும்; கை-கால் கட்டியும்
சூரியனைச் சுருக்க முடியவில்லை!
சுருக்கச் சூழ்ந்த சூத்திரதாரர்களின் சுண்டுவிரல்கள்
சுட்டுக் கொண்டன.

மஞ்சாடி விதைபோல்
மடியில் மறைக்க முயன்ற மணிக்கட்டை
மறித்து நிமிர்ந்தது பிள்ளையென்ற கற்பகவிருட்சம்!

முட்டிடிச்சான் பாரை

21

ஒவ்வோர் இரவும்
பிள்ளையை விட்டு விட்டு
நன்றாக உறங்கின.

நள்ளிரவில்
நிலவின் ஒளிக்குழந்தைகளுக்கும்
சிறையின் நான்கு சுவர்களுக்கும்
பிள்ளை போதித்து வந்தார்.

ஜெபத்தின் நிழலில்
ரணத்தின் வெம்மை வெளியேறியது.

சிறைச்சாலையைக்
கலைச்சாலை ஆக்கியது
அந்த அமைதியின் நிலவு.

பாடல்கள்
எட்டுக்கட்டைகளில் ஏறி
எளிதாக அமர்ந்து இயேசுவைப் புகழ்ந்தது.

பிள்ளையைத் தேடிச் கிறிஸ்தவர் வருகை
முதலில் கோடைமழைபோல் கொஞ்சம் வந்தது
பின்னர் - கூட்டம்
பருவமழைபோல் பலமானது.

பழங்களும் பண்டங்களும் 'பார்சலாக'
வந்தவர்கள் வழங்கினார்கள்.

வந்தவர் மீது நொந்த ஊஞ்சலாடி
வரவேற்றது! காவலர் லத்திகள்.

பார்சலைப் புடுங்கிப்
பசி அடைத்தன! காவல் கழுதைகள்.

“காட்டாறு கரைபுரண்டால் காடு தாங்காது”
அறிந்திருந்த அந்தணரும், அதிகாரிகளும்
முயல்வேகத்தில் முடிவெடுத்தனர்.

பிள்ளையின் இருப்பிடத்தை மாற்றிப்
பெருவிளை ஆராச்சாரின்
ஆட்டுக் கொட்டகையில் அடைக்க
ஆணை வாங்கி வந்தன! அதிகாரங்கள்

அடுத்த பயணம்
ஆமைபோல் நடந்தது.

வழக்கம்போல
பிடுங்கித்தின்னும் பண்டாரங்களின்...

சூரல் முள் குத்துகளும் - பிறகு
புண்களில் மிளகுதடவி
மீன் உலர்த்துவது போல்
வெயிலில் உலரவைப்பதும்...

பூமியை விடவும்
காலந்தவறாமல் சுழன்றன.

கடிகாரத்தை விடவும்
நேரந்தவறாமல் நடந்தன.

ஒரு பகலின்
இரண்டாம் சாமமும்
மூன்றாம் சாமமும் தழுவிப்பிரியும்
கோடைப் பொழுதில்...

புலியூர்க்குறிச்சியில்
காணம் (கொள்ளு) உலர்த்தும்
காய்ந்த பாறையில்...

பிள்ளையின்
நைந்திருந்த உடலில்
பிய்ந்திருந்த சதையில்...

அரைத்த மிளகை அழுத்திப் பூசி
குளிர்காய வைத்தனர்.

அந்தக் கொளுத்தும் வெயிலில்...

வதங்கிய தாமரை
வருந்திக் கேட்டது “தண்ணீர்.”

தென்னைமடல் ஊறிய தண்ணீர்
மில்லிலிட்டர் அளந்து கொடுத்தனர்.

கடல் தாகம்
கண்ணீர் தீர்க்குமா?

பாலைவனத் தாகம்
பத்துச் சொட்டில் தீருமா?

யானைப்பசியை
எள்ளுருண்டை போக்குமா?

தீராத தாகத்தில்
சுழன்ற விழியில் பாதியை
இமை தின்ன மீண்டும்
“த..ண்..ணீ..ர்..” கேட்டார்.

அளக்க மறுத்தனர்!
அடக்கு முறையை அணைத்து வந்தவர்கள்.

அல்லி சிரிக்கும் ஆறுமணிக்கு
அடிவானம் நோக்கும் தாமரை போல்
வான்நோக்கிக் கரம் கூப்பினார்.

தந்தையை வேண்டித்
தம் ‘கை’ மூட்டால் பாறையை இடித்தார்.

ஆ!... என்ன அதிசயம்!

பாறையின் பலகணித் திறந்து
ஆர்ட்சியன் பீச்சியடித்தது.

அதைப் பார்த்தவர் முகத்தில்
ஆச்சரியம் பீச்சியடித்தது.

மோசேயின் கோலுக்குக் கொடுத்த வல்லமை
இவர் மூட்டுக்குக் கொடுத்தார்! கடவுள்.

தாகம் தீரக் குடித்தார்.

காவலரும் குடித்தனர் - குமைந்தனர்.

“தெய்வத்தின் செல்லப்பிள்ளை தேவசகாயம்”
எனப் போற்றினர்.

ஆயினும்
அதிகாரிகளுக்கு அடங்கினர்.

அவர் ஏவலில்
அடக்குமுறையோ ஆவேசத்தோடு
தொடர்ந்து தொடர்ந்தது.

பிள்ளைக்கோ
அதை “அடக்கும்” முறையைக் கடவுள்
கற்றுக் கொடுத்தார்!

திரும்பவும்
தீர்க்கயாத்திரைத் தேர்
பெருவிளை நோக்கி நகர்ந்தது.

மறைசாட்சிக்கு மனமிரங்கிய வேப்பமரம்

22

“ஆராச்சார்கள்”

மன்னர் ஆட்சியில்

மாடுகளின் கழுத்தரிவது போல் - மரணதண்டனை

மனிதர்களின் கழுத்தரியும்

மரக்கண்டேயர்கள்.

பெரிய ஆராச்சார்

பெருவிளையில் குடியிருந்தார்.

வீட்டினருகில்

ஓட்டை விழுந்த ஓல மாட்டுத்தொழுவம்

ஒன்று அவருக்கிருந்தது.

அதனருகில்

நட்டிருந்த வேப்பமரம்

பட்டுப் போயிருந்தது!

அந்த வேப்பமரம்

மாடுகளின் போதிமரம்

மாடுகளின் கழுத்துக் கயிற்றை - தன்

இடுப்புடன் இணைக்கும் மரம்

அந்த மரத்தடி
மாடுகளின் பூங்காவனம்

அது மாடுகளின்
பகல்நேரப் பள்ளியறை

பந்திக்கு முந்திவிட்டு - மாடுகள்
அந்திக்குப் படுக்குமிடம்

களைப்புற்ற மாடுகள்
கழுத்துமணியடித்து காலயருமிடம்

வாழ்வில் செரிக்காத நினைவுகளை
வான்பார்த்து அசைபோடும் மனிதர்கள் போல
வயிற்றில் செரிக்காத உணவுகளை
வசதியாக அமர்ந்து அசைபோடும் இடம்.

அங்கே மாடுகள்-
தலைவியிடம் கிடைக்காத பரிவை
தாசியிடம் பெறும் தலைவன் போல்
காகங்களுடன் காதல் புரியும்.

காகங்கள்
மாடுகளின் உடல்கோதி உண்ணி பொறுக்கும்
மாடுகளே!
வால் சுழற்றிச் செல்லமாய்க் காகத்திற்கு
விசிறி வீசும்.

அந்த மரத்தின் மடியில்
பிள்ளையைப் பிணைத்தார்கள்.

அந்த மரம் - ஏழுமாதம்
இயேசுவின் மகனுக்கு நிழல் தந்தது.

அது வெட்டவெளி
வெயிலும் மழையும் - தன்
விருப்பத்திற்குப் பிள்ளையை விருந்துண்டன.

காற்று கண்டபடி
புழுதிப்போர்வை போர்த்தியது.

காலச்சூழலின்
கால்பந்தாட்டத்தில் கசங்கியது
காற்றடைத்த களிமண்.

பிள்ளைக்கு உணவில்லை!
உறக்கமில்லை!

சாக்கிலடைத்த சட்டித் துண்டுகள் போலிருந்தார்.
வரிசையாக எலும்புகளை எண்ண
வசதியாக வாடியிருந்தார்.

சாறுபிழிந்த கரும்புச் சக்கை போலானது
சகவாழ்வுச் சகளம்.

பிள்ளைபடும் கொடுமைகள்
பட்டமரத்திற்கே பொறுக்கவில்லை.

விறகானமரம் விரைவில்
இரக்கத்தளிர் விட்டது.

அது காற்றைப் பதப்படுத்தி
பிள்ளைக்கு அனுப்பியது.

செய்தி - ஊரார் காதுகளில்
ஒளிவேசத்தில் ஒட்டிக்கொண்டது.

பிள்ளையின் வாசலில் காகம் கரைந்து
விருந்தழைத்தது.

வந்தார்கள்
வரிசை வரிசையாக வந்தார்கள்.

விருந்துக்கு வந்து
வணங்கிச் சென்றார்கள்.

நோய் கொண்டு வந்தவர்கள்
நோய் நீங்கிச் சென்றார்கள்.

பிள்ளைக்குக் கூரை வேய்ந்த
வேப்பமரத்தின் இலைகளை
மருந்தாக்கிக் குடித்துச் சிலர் நோய் களைந்தனர்.

பிள்ளையின் செபத்தில்
பில்லி சூன்யக்கட்டுகள் பொட்டித்தெறித்தன.
பேய்கள் அலறி ஓடின.

ஒருநாள்....

பிள்ளைக்குப் பூசிய
மிளகு மருதாணியின் எரிச்சல்
ஏழுமடங்கு உயரத்தில்
ஏணி மேல் ஏறிக் கடித்தது.

காய்ந்த எண்ணெயில் கால் நனைத்தது போல
நெளிந்தும் வளைந்தும்
துடித்தார் பிள்ளை.

காரணம் அறியாத காவலர்
திருடித்தின்ற தேங்காய் ஓடு
தொண்டையில் சிக்கியது போல்
திருதிருவெனத் திணறினர்.

அரைத்தவளை அடிகளால்
ஆராதித்தனர் காவலர்.

இதயக்கதவை இரக்கம் தட்டியதால்....

“மிளகுடன் அரிசிமாவைக் கலந்து அரைத்ததாக”
அரைத்தவள் உரைத்தாள்.

“கஷ்டமும் கடவுளின் இஷ்டமே”
என்றார் பிள்ளை.

கடவுள் சித்தமெனில்
கசந்த விஷமும் குடிக்கக்
கவலையற்றிருந்தார் பிள்ளை.

ஆராச்சாரின் அன்பில்

23

பிள்ளைக்கு -
இரக்கப்பட்டுப் பாறை
இடைவெளி விட்டு
ஊற்றை உடைத்துவிட்டதை
அறிந்த ஆராச்சாரின்
கண்கள் அகல விரிந்தன.

பிள்ளை -
“இறைவனின் இறக்கையில் இருக்கின்றாரே!”
மறையவன் மறைவில் தான் வசிக்கின்றாரே!”

“கறையேதும் படியா அன்பால்
காண்பவர் இதயம் கவர்கின்றாரே!”
என்று
ஆராச்சார் அடிக்கடி நினைத்தார்
அவர் ‘புனிதர்’ என்று புலம்பினார்.

மனம் மரியாதைக்கு மாறியது - பின் அது
சலுகையாக சறுக்கியது.

ஆராச்சாரோ - வெளியே
உலகம் உற்றுநோக்கும்
உயரத்தில் உலாவினார்

உள்ளே குழந்தையில்லாத குறையால்
அகல பள்ளத்தில் குறுகினார்.

பள்ளத்தை நிரப்பப்
பிள்ளையை நம்பினார்.

ஒருநாள்
மனைவியுடன் பிள்ளைமுன் மண்டியிட்டார்.

பிள்ளையோ கடவுளிடம் மன்றாடி
நம்பிக்கையின் நல்வாக்களித்தார்.

நாட்கள் சில கடந்ததும்
அவர் மனைவி
மாங்காய் - உப்பு - சுவையென்றாள்
சாப்பாட்டிற்கு சாம்பல் வேண்டுமென்றாள்.

மனங்குளிர்ந்த ஆராச்சார்
பிள்ளைக்குக் குடில் அமைத்தார்.

சங்கான்கடை மலைமுகத்தில்
சூரியன் மஞ்சள் பூசிய
ஒரு மாலையில்....

ஆடு மேய்ப்போர் இருவர்
அழுதபடி தங்களின் இறந்த
ஆடுகளுடன் வந்தனர்.

“உயிரில்லா ஆடு கண்டால் -எங்கள்
உயிர் எடுப்பார் உரிமையாளர்;
உதவுங்கள் ஐயா!” என உருகினார்.

கடவுளைக் கூப்பிட்டு
கைவிரித்து செபித்தார்! பிள்ளை.

ஆ..! என்ன விந்தை!
ஆடு உயிர் பெற்றுத் துள்ளியது.

அந்த இடையார்களும் கிறிஸ்துவில்
இணைந்தனர்.

பின்னர் - இருட்டுக்கு நிலா
வெள்ளையடிக்கும் ஒரு இரவில்
பிள்ளை ஒரு காட்சி கண்டார்.

சிந்திய திரவத்தங்கத் துளிகளாய்
தொங்கிய நட்சத்திரங்களிடையில்
ஒரு ஒளிக்குடையில்
ஒரு தாயும் - தந்தையும்
கையில் குழந்தையுடன் புன்னகைத்தனர்.

அருகில்
ஆழ்ந்து தூங்கிக் கொண்டிருந்த இளைஞனை
அவசர அவசரமாய் எழுப்பி
அவனுக்கும் காண்பித்தார்.

அவன் கண்கள் ஒளியைத் தவிர
வேறொன்றும் காணவில்லை!

“சத்தியம் சராசரிகளுக்கெப்படி வெளிப்படும்?”

புரியவில்லை புனிதர்க்கு!
விளக்கம் கேட்டு
வடக்கன்குளத்திற்குப் புறாக்கள் பறந்தன.

இயேசு-மரி-சூசை
திருக்குடும்பக் காட்சியென
வடக்கன்குளம் விளக்கம் விளம்பியது.

இவற்றையெல்லாம் இடுக்கில்
வழிந்த வார்த்தைகளால் கேட்ட
அந்தணரின் ஆவி
அடுப்பில்லாமல் புகைந்தது.

அது மாளிகைக்கு திரும்பி
மன்னரை மூச்சுத்திணற வைத்தது.

பிலாத்து இயேசுவைப்
பரிசேயரிடம் ஒப்படைத்துக் கைகழுவினது போல்

பிள்ளையை

அந்தணர் கையில் ஒப்படைத்து முகம் துடைத்தார் - மன்னர்.

அவர்கள் தளர்ந்திருந்த

காவல் கம்பிகளை முறுக்கேற்றினர்.

வதைப்படலத்திற்கு மீண்டும்

வாலிப ரத்தம் அடைத்தார்கள்.

இரகசியமாய் இடையே

அருட்பணி. மதுரேந்திர சுவாமிகளிடம்

பாவசங்கீர்த்தனம் பெற்று

திவ்விய நற்கருணை பெற்றார்.

காற்றைக் காயப்படுத்தாமல் வந்து

பக்தர்கள் ஆசி பெற்றார்கள்.

காற்றுக்கும் காது பொருத்தப்பட்டிருந்ததால்

காரியங்கள் ஆதிக்கத்தின் அடுப்படிவரை கசிந்து விட்டது.

அடிபட்ட பாம்பு போல் சீற்றம் கூட்டின!

ஆதிக்க வாக்கம்.

பிள்ளையை நோக்கி ...

எறிந்த தீக்கணைகள்

தீபமாகத் திரிந்தன.

எறிந்த பழிக்கணைகள் - புகழுரைக்கு

எழுந்து வழித்துணை ஆயின.

வைத்த கண்ணிகள்

வழுவி மாலையாக விழுந்தன.

பார்த்துக் கொண்டிருக்குமா?

பாவப் பல்லிகள்.

பல்லக்கைப் பாதையாக்க

பற்களை நெரித்தன.

நடுவழியிலே நாயகனைச்

சுடுகாட்டிற்கு அனுப்புவதாய்ச்

சூடும் கொழுத்திச் சத்தியம் எடுத்தன.

உணவில் நஞ்சு கலந்து
உயிர் பிரிப்பதென
உறுதி செய்தன.

நிலைமை அறிந்த ஆராச்சாருக்கு
நிலை கொள்ளவில்லை.

உத்தமர் பிள்ளைக்கு
உதவிக்கரம் நீட்ட ஓடி வந்தார்.

பிள்ளை
தப்பிச் செல்லத் தயாரென்றால்
விலங்குழிக்க விரும்பினார்.

கோழையாய்க்
குகைக்குள் குந்தியிருக்க விரும்பவில்லை
வலைக்குள் விழுந்த சிங்கம்

‘நடப்பதேதும் தெய்வ சித்தம்’
மறுத்தார்! பிள்ளை.

நாட்கள் நகர்ந்தன.
பிள்ளையின் பெருமையைப் பெருவிளை
சுங்கான்கடை மலை உயரத்திற்கு
உயர்த்தியது.

இது வளர்ந்து வளர்ந்து
இமயமலைச் சிகரம் தொடாமலிருக்க
இரும்புப்பட்டையில் கவசமிட்டனர்.

ஆரவாரமில்லாமல் பிள்ளையை
ஆரல்வாய்மொழிக்கு
அழைத்துச் செல்லத் திட்டமிட்டனர்.

பூவரசு மரத்தடியில் புதுமை

24

அன்று- ஆரல்வாய்மொழியில்
புனிதருக்கு நிழல் தர
பூவரசுமரம் பூத்துக் குலுங்கியது.

பிள்ளையை
அந்தப் பூவரசு மரத்தின்
கால்களில் கட்டிவைத்தார்கள்.

அவர் குனிய முடியாதபடி
குற்றிபோல் நிமிர்த்துக் கட்டப்பட்டிருந்தார்.

இரவு பகலென
இருபத்துநான்கு மணிநேரக்காவல்
உறுதி சிதைக்க
உண்டி குறைப்பு!

சினேகித்தவர்களின் சினேகம்
பிள்ளையின் மேல் சிந்திவிடாமல்
சீனப்பெருஞ்சுவர் போல் நீளத் தடை.

ஆனாலும்
அருவிக்கு அணை போட முடியுமா?

கடலைத் தடுக்க
கட்டு மரத்தால் முடியுமா?

அன்பு வெள்ளத்தில்
அடித்துச் சென்றது தடை

மணல் போல் குவிந்த
பக்தரைக் கண்டு - விக்கல் கொண்டு
கூவ முடியாமல் குமைந்தன காவல் நரிகள்.

பிள்ளையின் பெருமை - பருத்திப்
பஞ்சுபோல் வெடித்துப் பறந்தது.

பிள்ளை அற்புதங்களை
ஆபரணங்களாக வந்தவர்க்கு வழங்கினார்.

பிள்ளைகளின் செபத்தில்....

இறந்து போன ஆடு
இன்னுயிர் பெற்றது.

ஊமைப் பெண்ணின் உறைந்த நாக்கு
வளைந்து பேசியது.

சிலுவை வரைந்ததும் சிதறி ஓடியது!
மகோதர வியாதி.

பிள்ளையின் பேரில் பிறந்த அந்தணர் ஆணைகள்
காய்ந்த எண்ணெயில் கடுகாய்ப் பொட்டிக்கொண்டன.

மரணாசனம் பிள்ளைக்குக் கொடுக்க
அரியாசனம் அடைந்து அணிவகுத்தன! ஆதிக்க வர்க்கம்.

விட்டில் பூச்சி போல் மன்னரை
விடாமல் சுற்றிச் சுற்றி ஆய்ந்தன.

சருகு போல் சலசலத்துச் சலசலத்துச்
சஞ்சலப்படுத்தின.

மூட்டைப் பூச்சி போல்
முழுநேரமும் கடித்துக் கொண்டன.

“பிள்ளையைக் காற்றாடி மலையேற்றி - கதைமுடித்துக்
கழுக்கு விருந்து வையுங்கள்” என்று மன்னரின்
கரிச்சை விழுந்து
கலக்கிய மூளை கடுகடுத்தது.

சம்பவம் நடந்த சப்தம் கேட்ட இந்து துறவி ஒருவர்
“மதத்திற்காக மனித கொலை நீதியற்றது!” என்றார்.

25

கண்ணீரில் கசங்கிய ரோஜாக்கள்

“மனம்”

அண்டசராசரங்களில் பரந்தது
பிரபஞ்சத்தோடு பிணைந்தது

அது - அடைத்து வைக்கப்பட்ட
“அல்ராவைலட்” ஒளி.

அலைபேசியை விடவும்
அதிவேக அலைவரிசை கொண்டது.

இதற்கு எல்லைக்கோடு எங்குமில்லை!

ஒன்றுபட்ட இருவர்
எதிரெதிர் துருவங்களில் இருப்பினும்
மனங்கள் மட்டும் ஒன்றையொன்று உரசிக்கொண்டே திரியும்.

நேசிக்கப்பட்ட உள்ளங்கள்....

ஒன்றில் அடிக்கும் காற்று
மற்றொன்றில் அதிர்வலை எழுப்பும்.

ஒன்றில் மற்றொன்று
மத்தளம் கொட்டி மகிழும்.

ஒன்றில் மற்றொன்று
ஒசையின்றித் துயில் பயிலும்.

ஒன்றில் மற்றொன்று
ஓரக்கண் வைத்திருக்கும்.

அப்படியே....

ஞானப்பூவிற்கும்-

மாலையிட்ட மணாளனைச் சந்திக்க- ஒரு சக்தி
கயிறு கட்டி இழுப்பது போல்
இழுத்துக் கொண்டது.

திருவிதாங்கோடு - பெருவிளையெனக்
காடும் மேடும் அலைந்த கிளி
ஆரல்வாய்மொழிக் கூண்டில்
சேரிச் சிறுமியின் வறுமை கிழித்த பாவாடை போலிருந்த
இணைக்கிளியைக் கண்டது.

நீண்ட இடைவெளிக்குப்பின்
நான்கடி இடைவெளியில்
நடந்த அந்தச் சந்திப்பில்...

வார்த்தைகள் வழிவிட
மௌனம் முந்திச் சென்று பேசிக்கொண்டது.

உறவுகளின் ஊமைப் பாட்டு
உணர்வேறி அரங்கேறியது.

விழிகள் தம்மில்
நங்கூரமிட்டு நலம் விசாரித்தன.

களைத்திருந்த பாசம் அங்கே
கனல்தொட்டது.

இதயங்கள் கற்பூரமாய்ப் பற்றி
எரிந்தன.

இருள் கவ்விய முகங்களில்
ஒரு சூரியோதயம்.

சோகப்பட்ட நெஞ்சில் ஒரு
சுகப்பிரசவம்.

மூடிவைத்திருந்த அன்பு
முட்டிக்கொண்டு வெளியேறியது.

அதிர்ந்த அன்பு - இருமங்கல வாத்தியங்களின்
நரம்புகளிலும் நானேற்றியது.

அதன் சுரங்கள்
அதிர்வு ரேகைகளை
அவர்களின் உதட்டுக்குள்ளே உருட்டின.

தெய்வத்திற்கு முன்
பக்தை அழுவது தான் வழக்கம்.
இங்கு பக்தையுடன் தெய்வமும் அழுதது.

நான்கு கண்களில்
கண்ணீர் பிரசவம்.

கண்ணீர்- ஒரு மொழி.

குழந்தை மொழி-
அதன் தாய்க்கு மட்டுமே புரியும்.

வேதனையின் விசம்பல்.
இதயத்தின் வியர்வை.

பரிவுகளின் பிரியாவிடை.

ஒத்துழைக்காத வார்த்தைகளின்
ஒட்டுமொத்த ஒலிபரப்பு.

வெளிப்படுத்த முடியாத
உணர்வுகளின் ஒழுக்கு.

கவலைச் சூட்டில்
உருகி வழியும் இதயமெழுகு.

கஷ்டத்தின்
காணிக்கை முத்துகள்.

அழுத்தம் கொண்ட முகில்
அழுது தீர்த்தால் மழை!
அழுத்தம் கொண்ட உணர்வு
அழுது தீர்த்தால் கண்ணீர்!

மழை ஓய்ந்த பின் வானம் நிர்மலமாகும்!
கண்ணீர் காய்ந்த பின் மனம் நிர்மலமாகும்!

இதற்கு -
வடிவம் இல்லை!
உருவம் இல்லை!
பருவம் இல்லை!

புகைபடிந்த ஓவியத்தின் - இரத்தக்
கறைபடிந்த கன்னங்களை - இது
மறைத்தது.

களையிழந்த ஓவியத்தைப் பார்த்து
களையிழந்தது பெண்ணோவியம்.

பிள்ளையின் உள்ளம்
பிழிந்த சாறு வார்த்தையாய் வடிந்தது.

“என்னை - நேசிக்கப் பிறந்தவளே!
போசிக்க வளர்ந்தவளே!

முள்நிறைந்த பாதைக்கு
முகம்கோணாமல் வந்தவளே!

கண்ணில் எண்ணெய் விட்டு
எனைக்காத்து இருந்தவளே!

வண்ணவண்ணப் பூவாழ்வு
வந்த உனக்குக் கிடைக்கவில்லை.

எண்ணெண்ணக் குறையாத
ஏக்கந்தான் கிடைத்தது.

என்னால் என்ன முடியும்?
எல்லாம் இறைவன் அளிக்கும் கொடை!

ஏக்கம் எறி!
தயக்கம் தவிர்!

கனகமணிக் கன்னத்தில்
கதையெழுதும் கண்ணீர் விலக்கு!

முகங்கூறும் கறுப்புப் பாஷைகளை
முந்தானையால் துடைத்து முற்றிலும் நீக்கு!

தூயவளே! உன் பொன்னுயிரும்
தூயபரன் புகழ் துதிக்கட்டும்.

தள்ளாடும் நிலையிலும்
தள்ளாத நினைவுகளைத்
தாங்கி நிற்கும் இந்தக்கொடி...

ஒடிந்துவிழும் நேரத்தில்
ஒவ்வோர் இலைகளும் இயேசுவைப் புகழ்த்தும் - அதில்
ஓலை உன்பெயர் உரைக்கும்.

இதோ! இயேசுவை
முகமுகமாய்த் தரிசிக்கும்
முகூர்த்தம் நெருங்குகிறது.

புறந்தள்ளிய பிறப்பிடம் விட்டுப் புறப்படு!
வஞ்சியர் வரவேற்கும்
வடக்கன்குளத்தில் வாழ்வு தொடங்கு!

வெற்றிக்கு விழா எடுப்போம்!
விண்ணகத்தில்!" என மொழிந்து
தளர்ந்த உடலுடன்
தளராத மனதுடன் சாந்தம் சாந்தமானது.

நிலவின் கிரணங்களை - அந்த
நிலாமுகம் உமிழ்ந்து கொண்டேயிருந்தது.

பூவை நசுக்கிய பூகம்ப இரவு

26

ஆயிரத்து எழுநூற்று ஐம்பத்திரண்டு
சனவரி பதினான்கு
ஒரு சிவந்த வெள்ளிக்கிழமை

பூகம்பம் புறப்படும் முன்
பூனைகள் புரிவது போல்
பூங்காம்பு நசுக்கப்படுவதைப்
பூமி புரிந்து கொண்டது.

தீமையைச் சுட்டெரிக்கும்
தீக்கதிராய்க் கரங்கள் பெற்றும்
பரிசுத்த மான் மேல்
பாய்ந்த குரங்கைப்
பற்றியெரிக்க முடியவில்லை!

வெட்கத்தால் முகம் சிவந்தான்
வெங்கதிரோன் - மனம்
வெந்தான் - நொந்தான்.

மேகச் சேலையில் முகம் புதைத்து
மேற்கில் மறைந்தான் - தொலைந்தான்.

அன்று-
அமாவாசையில்லை!
ஆனாலும்
நிலவு வரவில்லை!

அது
தாயின் தன்மை கொண்டது.

அழகான சித்திரத்தில்
ஆணியடிக்கும் அவலத்தை - அவள்
அங்கீகரிக்கவில்லை!

அழகான பூங்கொத்தை
அமளிக்கு அன்பளிக்க - அவள்
அனுமதிக்கவில்லை!

முயல்குட்டியின் முதுகுதட்டி
செந்நாய்கள் சிரிப்பதை - அவள்
நியாயப்படுத்தவில்லை!

அழகான பூங்கவிதையை
புழுதியில் புரட்டி விட - அவளுக்குச்
சம்மதமில்லை!

பதறப் பதற தன்குஞ்சைப்
பருந்துகள் விருந்தாக்குவதைப்
பார்க்கும் சக்தி
அந்தத் தாய்க்கில்லை
ஆகவே அவள் வரவில்லை!

இறக்கையை விரித்துப்
பூமியை அடைகாக்கத் தொடங்கியது
இரவுப்பறவை.

இருட்டுக் கோரப் பற்களால் சிரித்தது
அது
தன் புதல்வர்களின் கோரச்செயல்களை
வீரச்செயல்களாய் இறுமாப்புடன் இளித்தது.

இராமையன் தளவாயின் மனதில்
மதப்பிசாசுகள் கூடாரமிட்டிருந்தன.

அவைகள் அங்குமிங்கும் ஆவேசமாய்
அடித்துக் கொண்டிருந்தன.

கோபம் கொப்பளிக்கக்
கோரத் தாண்டவமாடின.

“நாளையென்பது நமது கையில் இல்லை!”
என்றது! ஒன்று.

“பூமி இறக்கலாம்
பூகம்பம் பிறக்கலாம்” என்றது! மற்றொன்று.

“மன்னர் மனம் மாறலாம்
சகாயம் விடுவிக்கப் படலாம்” என்றது! அடுத்தது.

“முடித்து விட முடிவு எடு!” என்றது! இன்னொன்று.

“தலையெடுக்கத் தயங்காதே!
தள்ளிப் போட்டால் - நம்
எண்ணங்களின் மீது சுண்ணாம்புப் பூசி
எழும்கடல் ஆழத்தில் அமிழ்த்த வேண்டியது தான்”
என்றது
எல்லாம் ஒரே குரலில்.

காற்றாடி மலைக்குக்
கடத்துங்கள் தேவசகாயத்தை!

உச்சியேற்றி
உயிர் நார் உரியுங்கள்!

உடலை ஊளையிடும்
ஒநாய்களுக்கு உணவாக்குங்கள்!

உயிர் பெற்றது!
இராமையன் தளவாயின் உத்தரவு.

நிலம் உறங்கும் நடுச்சாமத்தில்
அவசர அவசரமாய்
ஆணை காவலரின் காதுகளைக் கடித்தது.

கிள்ளிவிடப்பட்ட தீப்பந்தங்கள்
இருட்டைப் பார்த்துச் சிரிப்பைச் சிந்தின.

காவலர் கரங்கள்
கிளிக்ஷண்டின் வாசலை முத்தமிட
சத்தமிடாமல் அது திறந்தது.

உள்ளே-
சிரிப்பில் மிதந்தது சீர்நிறைத் தாமரை.

“இன்னல் வருங்கால் நகுக” வள்ளுவர் வாக்கு.

சொல்வது எளிது
செய்வது கடினம்.

ஆனால்
இயேசுவை நெருங்கியவர்க்கும்...
இயேசுவோடு வாழ்பவர்க்கும்...
எதுவும் எளிதாகும்!
கடினம் கற்கண்டாகும்!

“கத்தி விளிம்பில் கால் வைத்து நடந்தாலும் - அது
குத்திக் கிழிப்பதில்லை!”

“புத்தியிருக்கும் இடத்தில் புண்ணாக்கு இருந்தாலும் - அவர்
புறம் தள்ளப்படுவதில்லை!”

நகைத்தார்! பிள்ளை.

பட்டமரத்தினின்றும்
பால்மணம் வீசுகின்றதே!

கசங்கிய பின்னும்
கறுக்கவில்லையே! ரோஜாயிதழ்

ண்நிறைத்தும் புன்னைமரம்
புன்சிரி பூக்கிறதே!

ஆச்சரியம்
காவலர் கண்களை அகலவிரித்தது.

“இடமாற்ற உத்தரவு” இழுத்தார்
அரண்மனை தலைமைப் பணியாளர் சிங்காரம் அண்ணாவி.
போவோம்! புனித யாத்திரை!
சிரித்துச் சொன்னார்! பிள்ளை.

முன்னில் நடந்தன!
தீப்பந்தங்கள்.

இராணி மங்கம்மாள் சாலை
அன்றைய இரவு வெளிச்சம் கண்டது.

பின்னால் வந்தார்! அண்ணாவி.

நடுவில்
கைத்தடி தோழனை ஊன்றி நடந்தது
விலங்கிடப்பட்ட சாது யானை.

சாலையின் ஆதிவாசிகளாம்
கற்களும், முட்களும்
பிள்ளையின் உடலைக் குத்தித்
தங்களின் பல நாள் பட்டினியைத் தீர்த்தன.

நடக்க முடியாமல் விழுந்தது!
இதழ் கிழிந்த ரோஜா

ஒருவர் முகம் ஒருவர்
மாறிமாறிப் பார்த்தன! காவல் கருந்நாய்கள்.

தூக்கித் தலையில் செருகி
தனியாய் நடக்கும் வலிமை
ஒன்றுக்கும் இல்லை.

ஆலோசனை அளந்தார்! அண்ணாவி.

தேவசகாயத்தின்
கால்களை, கைகளை இணைத்துக் கட்டி
அவர் ஊன்றிய கோலை இடையில் விட்டுச்
செத்த விலங்கைப்
புதைக்கச் சுமப்பது போல் சுமந்தார்கள்.

ஆரல்வாய்மொழியின்
நுனிநாக்கு காற்றாடி மலை.

பலியாடும், கொள்ளைக் கூட்டமும்
அதன் அடிவாரம் தொட்டன.

சிகரமேற்றி சீரழித்தால்
சிட்டுக்குருவியும் அறியாதென
உச்சி நோக்கி ஊர்ந்தன.

முகடு நோக்கி முன்னேறும்
பயணத்தின் பாதிவழியில்
பாறை வந்ததும் உடைந்தது
தங்கள் பலங்களின் பல்லக்கு.

உலை ஊதியது போல் மூச்சிரைத்தனர்
தலையறுக்க தாங்கிச் சென்றவர்கள்.

பிள்ளையைப் பாறையில் அமர்த்தினர்.

அண்ணாந்து பார்த்தார்! அண்ணாவி
இதற்கு மேலே முடியாதென்றது பெருமூச்சு.

அங்கேயே - கணக்கை கூட்டிக் கழித்து
பூஜ்ஜியமாக்க முடிவு செய்தன! முதலைகள்.

இறுதி விருப்பம்
யாரும் கேட்கவில்லை.

“செபிக்க வேண்டும்” பலியாடு கேட்டது.

அனுமதி அனுமதிக்கப்பட்டது.

முட்டங்காலிட்டார்! பிள்ளை.
முடியவில்லை!
நைந்துப் போயிருந்தது உடல்.

வலது முழங்கை தரை பதித்தார்
இடது கை ஊன்றுகோலை உறிஞ்சியிருந்தது.

பிள்ளையின்
பதிந்த பகுதிகளைப்
பச்சைக் குத்திக் கொண்டது பாறை.

மரியன்னையிடம்
மனசுத்தி கேட்டார்.

பரமதந்தையின் பாதங்களில்
விண்ணப்பப்பூ வைத்தார்!
நரிகளின் நாடகத்தில்
கரியாக்கப்பட்ட கஸ்தூரிமான்.

பரத்திலிருந்து கரம் நீட்டிப்
பந்திக்கு அழைத்தார்! பரமதந்தை.

கடவுள் கரம் பிடிக்கத் தயாரானார்! பிள்ளை.

ஒத்துழையாமை இயக்கம் நடத்தின!
வலுவிறந்த கால்கள்.

உதவிக்கு வந்தன! காவலர் கரங்கள்.

தூக்கி நிறுத்தப்பட்டார் பிள்ளை.

தாவிப் பிடிக்கத்
தயாராய் வாய் பிளந்தன!

பசியெடுத்த மூன்று
வேட்டைநாய் துப்பாக்கிகள்!

மரணத்தின் மறுதலிப்பு

27

பிள்ளையை நோக்கித்
துப்பாக்கித் தோட்டாக்களைத்
துப்பியது.

சத்தமும், புகையும் சாகசம் செய்யப்
பட்டாசு போல் பறந்தன தோட்டாக்கள்.

குண்டு - வண்டானது
உடல் சுற்றிச் சென்றது.
பற்றிச் செல்லவில்லை.

குண்டு - கொசுவானது
உயிர் குடித்துச் செல்லவில்லை.

குடல் கிழிக்க மறுத்துக்
கூவிச் சென்றன.

பயத்தின் குளிரில்
விறைத்து நின்றனர்
வீரர்கள்.

கருணைக் கண்களால்
புன்னகைத்தார்! புனிதர்.

என்ன?... மரணத்திற்கு மாரடைப்பா?

உயிர் வேட்டையை அது விட்டு விட்டதா?
இல்லை! மறந்து விட்டதா?

தூங்காத மரணம்
துப்பாக்கி முனையில் தூங்கி விட்டதா?

மரணம் தன்
கண்களைக் கைகளால் பொத்திக் கொண்டதா?

மரணமற்ற மரணத்தின்
கொடுக்குகளை உடைத்தது யார்?

எந்தச் சுவர்
மரணத்தை நுழையவிடாமல் தடுக்கிறது?

சங்கிலியால் மரணத்தைக் கட்டிய
சக்தி தான் யாது?

ஓ....! தேவசகாயம் பிள்ளைக்கு முன்னில்
மரணம் கூட மண்டியிடுகிறதா?

கிறிஸ்துவின் கைகளில் மரணம் ஒரு
கோலிக் குண்டென்பதறியாமல்....

விறைத்து நின்ற வீரர்கள்
திகைத்து நின்றனர்.

பிள்ளையின்
காலில் விழுந்தனர்.

“எங்களை மன்னித்து விடுங்கள்”
இருகரம் கூப்பி மந்திரம் சொன்னார்கள்.

“நீங்கள்
கடமையைச் செய்ய வந்த
கஸ்தூரி மான்கள்
கடவுள் உங்களை ஆசீர்வதிப்பார்”
இனிக்கச் சொன்னார்! பிள்ளை.

இராமையனின் ஆணை பெரிதா?
இல்லை
தேவசகாயத்தின் உயிர் பெரிதா?

காவலர் உள்ளம் கரடு முரடாகப்
பட்டி மன்றம் நடத்தியது.

உலக வாழ்வும்
உன்னத வாழ்வும்
காவலரின் மனவீதிகளின்
இருமருங்குகளில் ஊர்வலம் வந்தன.

முடிவெடுக்க முடியாமல்
முனகின! மனக் குரங்குகள்.

“தலையிருக்க வேண்டுமெனில்
தளபதியின் ஆணையே பெரிது”
மூன்றாம் அறிவு முந்திக் கொண்டது
ஐந்தாம், ஆறாம் அமைதி காத்தது.

“தீர்த்து விடுங்கள்”
தீர்ப்புச் சொன்னது!
ஒன்றாம், இரண்டாம் அறிவுகள்.

மீண்டும் முத்தமிடத்
துப்பாக்கியின் வாயில் எச்சில் ஊறியது.

குறி பார்த்து
விசை அழுத்தினர்.

இப்போது மரணம்
தன் கண்களில்
கறுப்புத்துணியைக் கட்டிக் கொண்டு
கடமையைச் செய்தது.

முதல் மூன்று குண்டுகள்
விளக்கைச் சரித்து எண்ணெய் குடித்தன.

அடுத்தடுத்து இரண்டு குண்டுகள்
திரியைத் தின்று தீபத்தைத் தீர்த்தன.

உச்சியிலிருந்து உருண்டு
பள்ளத்தில் சுருண்டு விழுந்தது
புனிதரின் உடல்

பிள்ளையின் உயிரைக் கவ்விச்சென்றது!
மறைந்திருந்த மரணபூனை.

இதோ!

“புண்ணியமரம் பூமியில் சாய்ந்தது.”

“புன்னகைநிலா புழுதியில் வீழ்ந்தது.”

“புனிதரின் உயிரை பூமி மறைத்தது.”

கிறிஸ்துவுக்குப் பின்

இயற்கையின் இதயத்தில் இடி இறக்கியது

இவரின் மரணம்.

ஓ.... வென

ஓப்பாரி தொடங்கியது! காற்று.

தீப்பந்தங்கள் சிரிப்பை நிறுத்தின!

இருட்டு மீண்டும்

சிகை உலர்த்த தலை விரித்தது!

அமைதி காத்த ஆலமரம்

ஆவேசத்தோடு மௌனம் கலைத்தது

இலை சிலிர்த்துக் கண்ணகியாய் நிமிர்ந்தது.

ஒருபுறக் கிளையைத் திருகி

ஓங்கி வீசியது.

தீப் பிடிக்கவில்லை!

தீயவர் கூடாரங்கள்.

மறுபுறக் கிளையின்

இலைக்கூந்தலில் இரத்தம் தோய்த்து

பாஞ்சாலியாய் சபதம் நிறைத்தது.

உறக்கத்தின் உச்சத்தில் உணர்வற்றிருந்தது

கோவில் மணி

அதை உசப்பி விடுபவர்களும்

உறக்கத்தில் அமிழ்ந்து

கனவுகளில் மிதந்து கொண்டிருந்தார்கள்.

அறிவிக்க வேண்டும்

இயற்கையின் இதயத்துடிப்பு

இருநூறு மடங்காய் உயர்ந்தது.

மலையின் கண்ணீர்த் திவலைகள்
பாறைகளாய் உருண்டன.

ஒரு திவலை மணிச் சத்தம் பெற்று
மறு திவலையில் விழுந்தது.

ஆலயமணிகள் அதிரும் படி
மணி ஒலி எழுந்தது.

பிள்ளையின் மரணத்தைப்
பிறருக்குச் சொன்னப் பெருமையில்
அந்தப் பாறைத் துண்டு
இன்றும்
அதே மணிச் சத்தத்தில் பேசுகிறது.

விஞ்ஞானம்
ஆய்வுக்கூடங்களை அனுப்பி
அஸ்திவாரம் நுழைந்து
ஆய்வு செய்தது.

முடிவில் விளக்கம் தெரியாமல்
மூக்கில் விரல் வைத்து
வியந்து கொண்டது.

அது சொன்னது
“மறைசாட்சிக்கே மகிமை!”

கோட்டாறு நோக்கிக் கோட்டான்கள் கலைத்த கோலம்

28

“மரணம்”

மனிதனின் முற்றுப்புள்ளி.
மறுபிறப்பின் முதலெழுத்து.

மனிதனால் மறுக்க முடியாதது.
விஞ்ஞானத்தால் தடுக்க முடியாதது.

சகுனம் பார்க்காத
சாந்தி முகூர்த்தம்.

கவிதை வாழ்வின்
கடைசி வார்த்தை.

உழன்ற ஒவியத்தின்
உறைந்த நிலை.

ஆடிய ஆட்டம்
அடங்கிய நிலை.

ஒடிய ஓட்டம்
ஓய்ந்த நிலை.

தேடிய கூட்டம்
தேம்பும் நிலை.

வாழ்ந்து முடித்து
வருத்தமின்றிச் சென்றால்
அது - நல்லநிலை.

விரும்பிச் சென்று
விருந்தாய் உண்டால்
அது - தற்கொலை.

அடுத்தவர் வந்து
அதிகாரத்தோடு அளித்துச் சென்றால்
அது - கொலை.

பிள்ளைக்கு-
சிலுவைச் சினைகத்திற்காய்க் கிடைத்த
சிறப்புப் பரிசு.

கொள்ளையர் கொடுத்த
சில்லறைப் பரிசு.

அந்தணர் அளித்த
ஆதிக்கப் பரிசு.

ஆச்சார மேளத்திற்கும்
ஆதிக்க தாளத்திற்கும் - பிள்ளையின்
சிங்கிச் சிணுங்கியிருந்தால்....

சாதி பார்க்காமல் உடல் தின்னும்
தீப்பிழம்புகளின் மாளிகையில் உறக்கம் கிடைத்திருக்கும்.

பிள்ளை
“நிலைவிட்டு நீங்காத கவரிமான்.”
“நிலை அறிந்த கஸ்தூரிமான்”
“விசுவாசத்தில் வார்த்தை உருக்கு.”

அவருக்கு
ஆறடி நிலம் கூட அளிக்கப்படாமல்
ஆவியற்ற கூடு அனாதையாகக் கிடந்தது.

வெயில் தடுக்க
மரங்கள் பிடித்த குடையின் கீழ்
அது
பாறைப் பஞ்சணையில் படுத்திருந்தது.

உயிரை விவாகரத்துச் செய்துவிட்டு
உடல் உணர்வற்று உறங்கியது.

காணவில்லை!

பிள்ளையைத் தேடினார்கள்! பிரியமுள்ளவர்கள்.

காற்றுக்கும் தெரியாமல் இரகசியம் காத்தனர்
கடமையைச் செய்த காவலர்கள்.

நாட்கள் பல
நகர்ந்த பின்...

தவறிய ஆட்டைத்
தேடியவர் கண்ணில் தென்பட்டது
பிள்ளையின் பிணம்

செய்தி-
காட்டுத் தீயாய்ப் பரவியது.

அது
கிறிஸ்தவக் காதுகளில் கனல் கக்கியது.

கொள்ளியிடப் பிள்ளையெனக் கூடியது
பெருங்கூட்டம்.

பிள்ளையின் மரணம்
உறுதி செய்யப்பட்டது.

வடக்கன்குளம்
பிள்ளையின் பங்கு ஆலயம்.

அது பிள்ளையைத் தன்னோடு
அணைத்துக் கொள்ள ஆசைப்பட்டது.

அதன் பணி. மதுரேந்திர சுவாமிகள்
உடல் வாங்கிச் செல்ல விரைந்தார்!

ஆரல்வாய்மொழி எல்லை
தந்தது தொல்லை.

நாடு விட்டு நாடு கடத்தல்
சடலத்திற்குச் சாத்தியமில்லை!

சுங்கத்துறை சுளுக்கிட்டது.

(அன்று - வடக்கன்குளம் பாண்டி நாடு; காற்றாடி மலை சேர நாடு)

சோர்ந்தார்! பணி. மதுரேந்திர சுவாமிகள்.

பனிக்கட்டியாய் உடைந்திருந்த விசுவாசக்கடலின்
சதையிழந்த எலும்புத் துண்டுகளை
மூட்டைகட்டி
மாட்டு வண்டியில் ஏற்றினார்.

கோட்டான்கள் கலைத்த கோலம்
கோட்டாறு நோக்கி ஊர்வலம் போனது.

பிள்ளைக்கு உதவிப் பேறுபெற்றதாய்
மாடுகள் மகிழ்ந்து கொண்டன.

வழி நெடுக
வானம் விழி துடைத்தது.

கூட்டத்தின் குரல்வளையைத்
துக்கம் குடைந்தது.

பிள்ளையின் உடலை வரவேற்று
திருமடத்தில் திருப்பலி நிறைவேற்றினார்!
பணி. டி. பொன்சேகரா. சே.ச.

கொச்சி ஆயர்
மேதகு. கிளமென்ட் ஜோசப் சே.ச. அவர்கள்
அவர்களைப் பணியும்
ஆலயவீணைகளில்
ஆயர்களின் நல்அடக்கத்திற்கு மட்டுமே
அணிவிக்கப்படும் அரிய “போந்திப்பிக்கல்”
திருப்பலியும்
“தெ தேயும்” நன்றிக் கீதமும் இசைத்தார்.

கோட்டாறு புனித சவேரியார் (மறைமாவட்ட பாதுகாவலர்)
ஆலயம்
பீடத்தின் நடுவில்
பிள்ளையைத் தூங்க வைத்தது.

பிள்ளையைப் பிரிந்த பின்
மார்த்தாண்டவர்மா
மனம் நொந்தார்.

பானையை உடைத்துவிட்டு
வெண்ணெய்க்காய் ஏங்கினார்.

தண்ணீரைக் கொட்டிவிட்டு
தாகம் என்றார்.

தொட்டிலை அறுத்துவிட்டுத்
துக்கம் கொண்டாடினார்.

தானே கண்ணைக் குத்தி விட்டுக்
குருடாகி விட்டதெனக்
குறுகுறுத்தார்!

பிரபஞ்சம் - பிள்ளையைத்
தன் முதுகில் அமர்த்தி
ஆரத்தி எடுத்துக் கொண்டேயிருக்கிறது!

காலம் - பிள்ளையின் மகிமைக்கு
விசிறி வீசிக் கொண்டேயிருக்கிறது!

இரண்டாயிரத்துப் பன்னிரண்டு
சூன் இருபத்தெட்டாம் நாள்....

வாடிகன் வாய்மகிழ்ந்து
இவரை 'அருளாளர்' என்று
புகழ்மாலையிட்டுப் போற்றிவிட்டது

மகிமையில் நட்டாலம்

29

பொத்திப் பிடித்து மல்லிகை மணத்தை
சிறை வைக்க முடியுமா? முடியாது!
அதுபோல் தான் மறைசாட்சியின் மகிமையும்...

மரத்தில் சுற்றிவிட்டால் மரவள்ளி சுற்றுமா?
சுற்றாது நிமிர்ந்தே நிற்கும்
அதுபோல் தான் மறைசாட்சியின் மகிமையும்...

ஆகஸ்ட் பதினைந்து அதிகாலையில்
கம்பீரமாய்ப் பறக்கும் தேசியக் கொடி போல்
பிள்ளையின் புகழ் தினம் பறக்கின்றது.

பத்துமணிச் செடி போல் - புகழ்
பற்றிப் படர்கிறது.

வாடாமல்லிச் செடி போல் - பக்தர் கூட்டம்
வந்து வந்து கூடுகிறது.

பிள்ளை பிறந்த வீட்டைக்
காலக்கறையான் கறம்பித் தின்றது போக
கறைபடிந்த சுவரும்
கால்பங்கு படிக்கட்டும்
கட்டுக்குலைந்த மேனியாய் மீதமிருக்கிறது.

நட்டாலம் தேவாலயத்தில் - பிள்ளையின்
“உடைவாளும், கண்டக் கோடாரியும்” - புதுமைப்
படைநடத்தும் அணிகலன்கள்.

பிள்ளைக்குக் குடிநீர் தந்த கிணறு
இன்று
நோய் தீர்க்கும் நல்ல தீர்த்தம்.

அன்றைய “காவு”...
(காவு - இந்துக்கள் குலதெய்வத்தை வழிபடும் இடம். அங்கு- பரம்புப் புற்றும்,
அடர்ந்த புதர்களும், உயர்ந்த மரங்களும் நிறைந்திருக்கும்)

இன்று - சிலுவை சிரிக்கும்
சிங்காசனம்.

புதுமைப்பூ விரிக்கும்
புனிதப் பூங்காவனம்.

ஒன்பதுவார வெள்ளிகள்
ஓயாமல் பிள்ளையின் பாதம் பற்றிக் கண்ணில்
ஓற்றி வந்தால் - மனம் விரும்பிக் கேட்டது கிடைக்கும்.

வெள்ளிக்கிழமைகளில்
தியான மனவிருந்தும் - மனவிருந்தின் முடிவில்
திருவிருந்தும் - திருவிருந்தின் முடிவில்
உறவு விருந்தும் நடைபெறுகிறது.

விருந்துக்கு வரும் கூட்டத்தின்
தலைக்கு மேல் மணல் எறிந்தால்
தரை வந்து தொடாது.

வருடத்திற்குப் பன்னிரண்டு மாதமும்
வசந்தகாலமாய்ப் புதுமைகள் பூக்கின்றன.

சாதி - மதம் கடந்த பக்தர் கூட்டம்
மறைசாட்சியின் பிறப்பிடம் வந்து
புதுமை பெற்றுப் போகிறது.

நாமும்
மறைசாட்சியை வேண்டி

மறுவாழ்வு அருள் பெறுவோம்!

மறைசாட்சிக்கே மகிமை! மகிமை!

மறைசாட்சியை மறைசாட்சியாக மாற்றிய
மாபரன் இயேசுவுக்கு மகிமை! மகிமை! மகிமை!

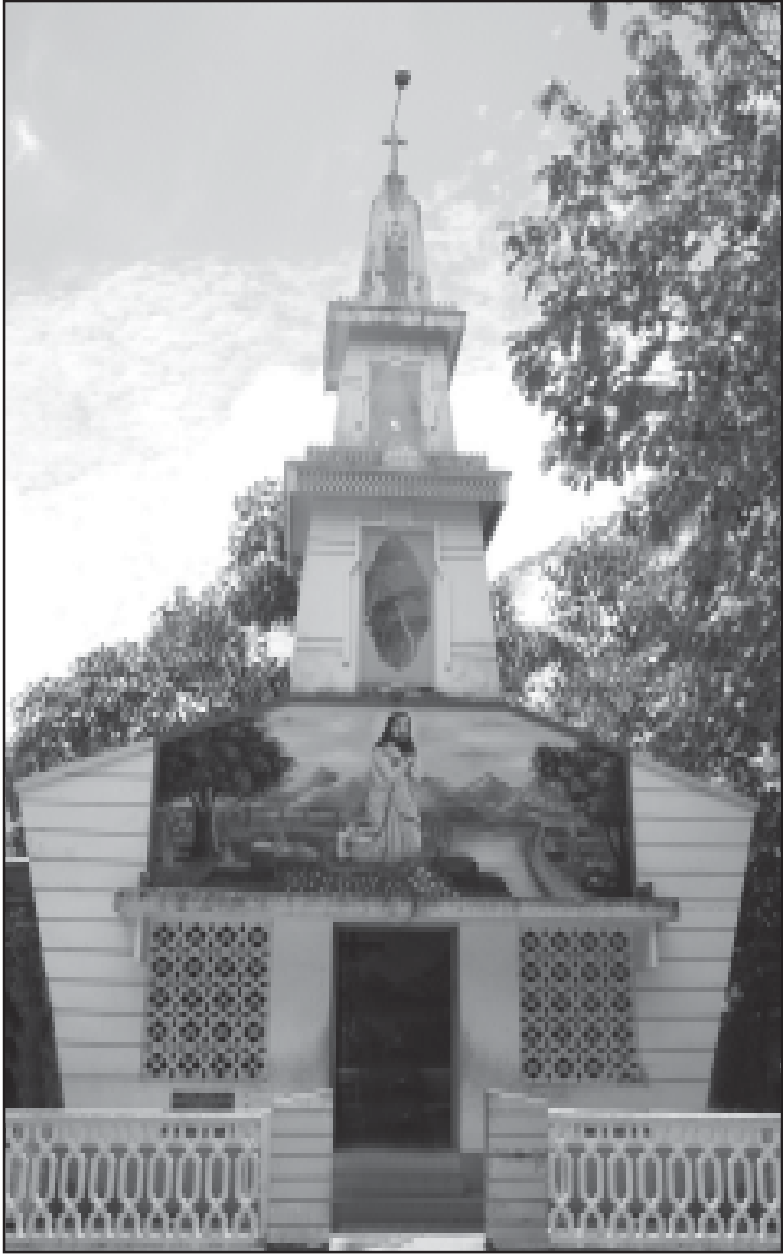
துணை நின்ற நூல்கள்

1. மறைசாட்சி தேவசகாயம் ஆவணங்கள் அடிப்படையில் ஒரு வரலாறு - **அருட்தந்தை சே. ரோ. நற்சீசன்**
2. வேதசாட்சி தேவசகாயம் பிள்ளை நாடகம்
  - அருட்தந்தை **ம. ஆசீர்வாதம்**,
மேரா பிரிண்டர்ஸ், முள்ளங்கனாவிளை
3. அரண்மனை முதல் ஆரல் மலை வரை
  - **திரு. எம். சிங்காராயன்**,
நாஞ்சில் ஆப்செட் பிரிண்டர்ஸ், நாகர்கோவில்.
4. தேவசகாயம் பிள்ளை
  - **திரு. ம. மிக்கேல்**, டெல்ட்டா ஆப்செட், வெள்ளிகோடு.
5. கிறிஸ்துவின் வழியில் நீலகண்டன்
  - **திரு. எஸ். ஜெஸ்டின் துரைராஜ்**, ராயல் பதிப்பகம், தக்கலை.
6. காற்றாடி மலைக் கடிதங்கள்
  - **வெனிஸ், அருளன், பெரி**, அனல் வெளியீடு, நாகர்கோவில்
7. வேதசாட்சி தேவசகாயம் பிள்ளை விரிவான வரலாறு
  - **அமல்கிரி அந்தோணி முத்து**,
நாஞ்சில் புக் ஸ்டால், நாகர்கோவில்.
8. மறைசாட்சி தேவசகாயம் நிகழ்வுகள்
  - **ம. பி. சேவியர்**, நாஞ்சில் பதிப்பகம்.
9. மறைசாட்சி தேவசகாயம் பிள்ளை
  - **அரக, புனிதர் பட்ட பணிக்குழு**, ஆயர் இல்லம், நாகர்கோவில்.
10. வரலாற்றுப் பார்வையில் தேவசகாயம் பிள்ளை
  - **ஜி. புஷ்பராஜ், எஸ். ரெஜி**,
ராஜ் பதிப்பகம், நாகர்கோவில்.

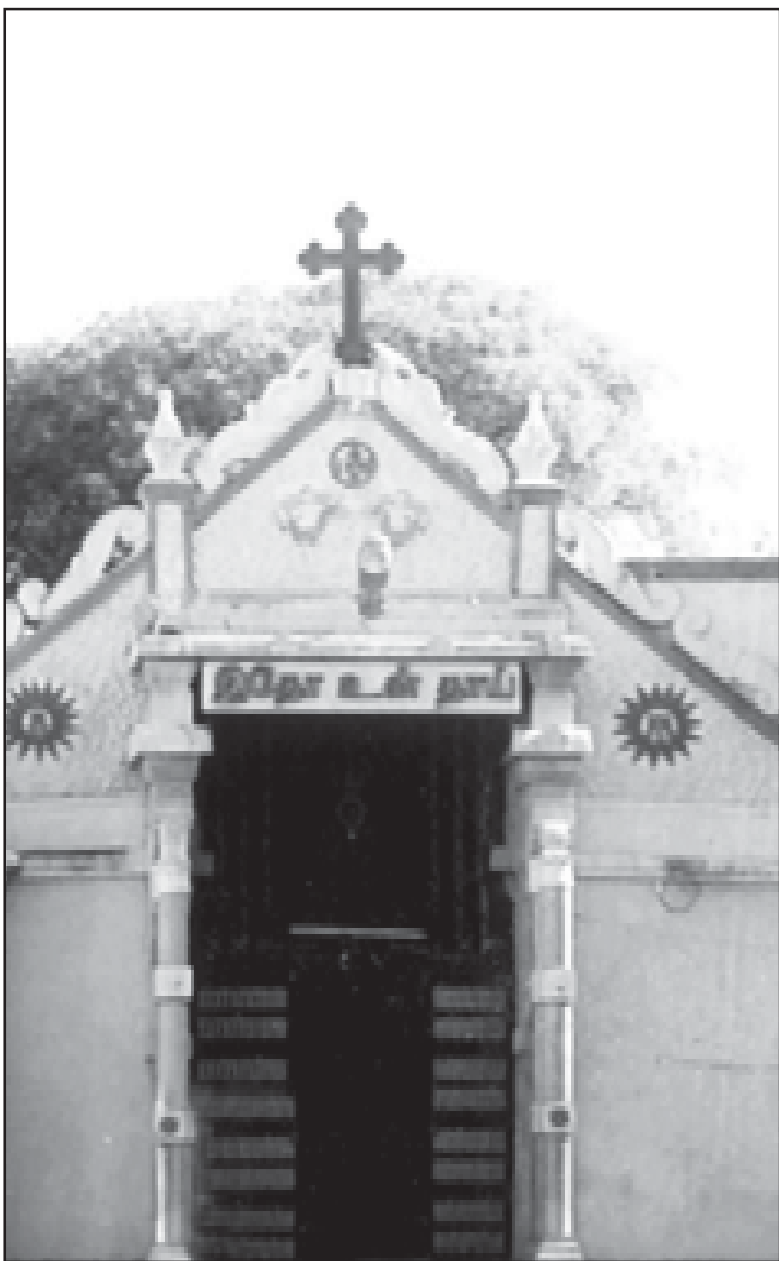
துணை நின்றவர்கள்

1. திரு. வேலப்பன் ஆசான், தலக்குளம்.
2. திரு. சி. வறுவேல் ஆசான், சன்னவிளை.
3. திரு. மத்தியாஸ் ஆசான், முள்ளங்கனாவிளை.
4. திரு. எம். முத்து சுவாமி ஆசான், தாழக்கன்விளை.
5. திரு. இ. ஜாண்சன் ஆசான், கோனான்விளை.
6. திரு. என் ஜெப சலீம் ராஜா, மாங்கன்றுவிளை.
7. திருமதி. ஜி. ஜோஸ்பின் மேரி சுஜா, மாங்கன்றுவிளை.
8. திரு. எம். அனில் ராஜ், நித்திரவிளை.
9. திருமதி. ஜி. ஜோஸ்பின் மேரி ஷீபா, நித்திரவிளை.
10. திரு. எம். ற்றி. டென்னிஸ் ஆன்றணி, பண்டாரவிளை.
11. திரு. வி. ராபர்ட் ரிச்சர்டு, சன்னவிளை.
12. திரு. எம் ஜோஸ் ராஜ், படுவூர்.
13. திரு. எம். சேவியர் ஜேக்கப் ராஜ், நடுத்தேரி.
14. திரு. ற்றி. சுதாகர், புல்லாணி.
15. திரு. டி. ஸ்டீபன், எட்டணி.
16. செல்வி. ம. றோசம்மாள், மரைக்காவிளை.
17. திரு. என். ஜெப சோபித ராஜ், மாங்கன்று விளை.
18. திரு. ரா. பால்ராஜ், தாழக்கன்விளை.
19. திரு. ரா. கஸ்பார். காரைக்குடி.
20. திரு. ற்றி. பரமசிவம், தமறங்கி.
21. திரு. பி. திருமாவளவன், தம்பிக்கோட்டை.
22. திரு. ஜி. பிராகாஷ், அய்யாழுத்தன் பட்டி.
23. திரு. சஞ்சய் பிறிமன், நாட்டிகா, திருச்சூர்.
24. திரு. பி. என். கிருஷ்ணகுமார், சேத்தலை.
25. திரு. டி.வி. சரேஷ், குளூர்.

நட்டாலம்
மறைசாட்சி தேவசகாயம் பிறந்த இடம்

வடக்கன்குளம்
மறைசாட்சி தேவசகாயம் திருமுழுக்கு பெற்ற இடம்

புலியூர்க்குறிச்சி முட்டடிச்சான் பாறை
அற்புத நீருற்று

காற்றாடிமலை ஆரல்வாய்மொழி
மறைசாட்சி தேவசகாயம் சுட்டுக்கொல்லப்பட்ட இடம்

கோட்டாறு

மறைசாட்சி தேவசகாயத்தின் உடல் நல்லடக்கம் செய்யப்பட்ட இடம்

நூலாசிரியர்
கவிஞர். G. டிலிகுமார்,
 குமரி மாவட்டத்திலுள்ள
 முள்ளங்கனாவிளை கிராமம்,
 தாழக்கன் விளையில் பிறந்தவர்.

சிறு வயதிலேயே கவித்திறம்
 உடையவர். மின்னியல் துறையில்
 முதுநிலைப் பட்டம் பெற்றவர்.
 தமிழில் புலமையும் ஆர்வமும்
 மிக்கவர். தன் கவித்திறமையைப்
 பயன்படுத்தி இக்காவியத்தை தன்
 முதல் இலக்கியக் குழந்தையாக
 ஈன்றெடுத்துள்ளார்.

“மரணம்”

மனிதனின் முற்றுப்புள்ளி.
 மறுபிறப்பின் முதலெழுத்து.
 மனிதனால் மறுக்க முடியாதது.
 விஞ்ஞானத்தால் தடுக்க முடியாதது.
 சகுனம் பார்க்காத
 சாந்தி முகூர்த்தம்.
 கவிதை வாழ்வின்
 கடைசி வார்த்தை.
 உழன்ற ஓவியத்தின்
 உறைந்த நிலை.
 ஆடிய ஆட்டம்
 அடங்கிய நிலை.
 ஓடிய ஓட்டம்
 ஓய்ந்த நிலை.
 தேடிய கூட்டம்
 தேம்பும் நிலை.
 வாழ்ந்து முடித்து
 வருத்தமின்றிச் சென்றால்
 அது - நல்லநிலை.

அனல்

தண்ணீர் புந்தல், பாலூர்,
 கருங்கல் - 629 157, குமரி மாவட்டம்.
 தொடர்புக்கு : 94434 42574

திருவள்ளுவர் நூல் நிலையம்

13, பெதஸ்தா வணிக வளாகம், மகளிர் கிறித்தவ கல்லூரி சாலை,
 நாகர்கோவில் - 629 001, குமரி மாவட்டம்.
 தொடர்புக்கு : 94874 22704, 94425 84238